ஏகலைவ்யனின் குருபக்தி

(நாடகம்)

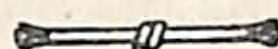
प्रज्ञानं ब्रह्म

இயற்றியவர்

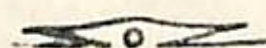
ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர்

ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர் அவர்கள்
இயற்றிய

பிற நாடகங்கள்

விரத வீரர் பீஷ்மர்	ரூ.	2-50
ஹரிச்சந்திரன்	—	2-00
தவப்புதல்வர்கள்	—	2-00
வாலிமோட்சம்	—	2-00
பாதுகாபட்டாபிஷேகம்	—	1-75
விபீஷணன் சரணாகதி	—	1-50
தான வீரன் கர்ணன்	—	1-00
பார்வதி, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி கர்வபங்கம்	—	1-00
தபோபலன்	ரூ.	1-00

15-4

ஏகலைவ்யனின் குருபக்தி

(நாடகம்)

இயற்றியவர்
ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்
திருப்பராய்த்துறை-639 115
எலமனூர் ரயில்வே ஸ்டேஷன், திருச்சி ஜில்லா.
1985

தபோவனத் தொடர் 100

திருப்பராய்த்துறை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்,
காரியதரிசியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

தபோவன அச்சுப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை.

15-4

ஏகலைவ்யனின் குருபக்தி

காட்சி 1.

(தந்தை வீரவர்மனும் மைந்தன் ஏகலைவ்யனும் உரையாடுதல்)

ஏகலைவ்யன்: அப்பா, கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் காலை உணவை முடித்தவுடன் ஒரு சிலரோடு கூடிக் கொண்டு எங்கேயோ போகிறீர்கள். சில நாட்களில் நண்பகலில் திரும்பி வருகிறீர்கள். வேறு சில நாட்களில் மாலையில் திரும்பி வருகிறீர்கள். இன்னும் ஏதோ சில நாட்களில் மாலையில் போய் அடுத்த நாள் காலையில் திரும்பி வருகிறீர்கள். நீங்கள் எல்லாரும் எங்கே அப்பா போகிறீர்கள்? போய் என்ன செய்கிறீர்கள்?

வீரவர்மன்: நாங்கள் வேட்டையாடப் போகிறோம்.

ஏகலைவ்யன்: வேட்டையாடுதல் என்றால் என்ன அப்பா?

வீரவர்மன்: வனத்தில் வாழும் சில மிருகங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவைகளைக் கொல்லுவது வேட்டையாடல் என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஏகலைவ்யன்: அவைகள் நம் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. நம்மை எந்த விதத்திலும் அவைகள் உபத்திரவப்படுத்துவதில்லை. அப்படியிருக்க அவைகளை ஏன் தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொல்லவேண்டும்?

வீரவர்மன்: அவைகளைக் கொன்றேயாக வேண்டும். நாம் வளர்த்துவரும் ஆடு மாடுகளை அவைகள் தாக்கிக் கொன்று தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுகின்றன. நாம் வளர்க்கும் ஆடு மாடுகளைப் புசித்து அவைகள் உயிர்

வாழ்ந்து வருகின்றன. அகப்பட்டால் மனிதனையும் அவைகள் கொன்று புசிக்கின்றன. ஆதலால் நம்மைப் பாதுகாத்தல் பொருட்டும், நம்முடைய கால்நடைகளைப் பாதுகாத்தல் பொருட்டும், நாம் அவைகளைக் கொன்றாக வேண்டும். மேலும் நாம் வேட்டையாட வேண்டிய மற்றொரு விலங்கு உண்டு. அது காட்டுப் பன்றி. கிழங்கு வகைகளைத் தின்று அவைகள் உயிர் வாழ்கின்றன. காட்டுப் பன்றியை வேட்டையாடிக்கொல்வதால் நம்முடைய பயிர் பச்சைகளை நாம் காப்பாற்றுகிறோம். அவைகள் போக்கில் விட்டுவிட்டால் பூமியில் எதையும் நாம் சாகுபடிபண்ண முடியாது. இப்படி வெவ்வேறு விதங்களில் வெவ்வேறு காரணங்களை முன்னிட்டு வெவ்வேறு காட்டுமிருகங்களை நாம் வேட்டையாடுகின்றோம். அதற்காகவே நாங்கள் பகலிலும் இரவிலும் அடிக்கடி வனத்துக்குச் செல்லுகிறோம்.

ஏகலைவ்யன்: அப்பா தினந்தோறும் நாம் கோயிலுக்குப் போகிறோமே அங்கே கடவுள் வழிபாடு பண்ணுகிறோம் என்று சொல்லுகிறோமே கடவுள் வழிபாடு என்றால் என்ன?

வீரவர்மன்: உலகிலுள்ள உயிர்களனைத்தினுடைய தோற்றத்துக்கும் இருப்புக்கும் ஆதாரமாகத் தெய்வம் இருக்கிறார். அவரை நாம் கண்கொண்டு காணமுடியாது. ஆயினும் நமக்கு நலம்புரிய வேண்டுமென்று அவரிடம் விண்ணப்பித்தால் நாம் நலம் பெறுகிறோம்.

ஏகலைவ்யன்: நலம் என்றால் என்ன அப்பா?

வீரவர்மன்: மக்களில் சிலரை நாம் நேசிக்கிறோம். வேறு சிலரை வெறுக்கிறோம். ஆனால் யாரையும் வெறுக்கா

திருப்பது நலன். யாருக்குமே துன்பம் விளைவியா திருப்பது நலன். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற பொழுதெல் லாம் மற்ற மனிதர்களுக்கு நாம் உதவி புரியவேண்டும். அவர்கள் கஷ்டப்பட்டால் அந்தக் கஷ்டத்தை நீக்க நாம் முழுமனதோடு முந்தவேண்டும். இத்தகைய செயல்கள் நலன் எனப்படுகின்றன.

ஏகலைவ்யன்: இச்செயல்களை நாம் நேரே செய்யலாமே. இவைகளைக் குறித்துக் கடவுளை ஏன் கேட்கவேண்டும்?

வீரவர்மன்: நம்மை அறியாது நம்மிடத்துச் சுயநலம் வளரு கிறது. அந்தச் சுயநலம் பரநலனுக்கு இடம் தராது. நம்முடைய மனம் எப்பொழுதுமே நல்ல மனமாக இருக்கவேண்டும். மறைந்து கிடக்கிற சுயநலத்தையும், கெட்ட எண்ணங்களையும் நம்முடைய மனத்தினின்று போக்கவேண்டுமென்று தெய்வத்திடத்துப் பிரார்த் தனை பண்ணினல் அவருடைய அருளால் நம்முடைய மனது திருந்தியமைகிறது. அதற்காகத்தான் நாள் தோறும் நாம் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஏகலைவ்யன்: வனத்துக்குப் போகிறபொழுது நீங்கள் சில வேளைகளில் இதைத் தூக்கிச் செல்லுகிறீர்கள். வேறு சில வேளைகளில் அதோ அங்கே மூலையில் சுவ ரில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளைத் தூக்கிச் செல்லுகின்றீர்கள். இவைகளின் பெயர் என்ன? இவைகளைநீங்கள் எப்படிப் பயன்படுத்துகின்றீர்கள்?

வீரவர்மன்: (சுட்டிக்காட்டி) இக்கருவியின் பெயர் வில். இதில் தொடுத்து எய்யப்படுவது அம்பு. அதோ அங்கே சுவரில் அம்பறாத்தூணியில் அவைகள் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ஏகலைவ்யன்: அப்பா அவைகளை எப்படிப் பயன்படுத்துகின்றீர்கள்? எனக்குக் காட்டித் தாருங்கள்.

(வீரவர்மன் ஓர் அம்பை வில்லில் தொடுத்து எய்து காட்டுகிறான்.)

ஏகலைவ்யன்: அப்பா இது மிக நன்றாக இருக்கிறது. நாங்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறபொழுது நாயோ, ஊர்ப்பன்றியோ ஏதாவது வந்தால் கல்லைவிட்டு எறிந்து விரட்டியோட்டுகிறோம். பாம்பு அல்லது தேள் தென்பட்டாலும் கல்லால் அடித்து அவைகளைக்கொல்லுகிறோம். அச்செயல் சுலபத்தில் முடிந்துவிடுகிறது. விளையாடப்போகிற இடத்துக்கெல்லாம் நாங்கள் கற்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதில்லை. நீங்கள் மட்டும் ஏன் இந்த வில்லையும் அம்புகளையும் சிரமப்பட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு போகவேண்டும்?

வீரவர்மன்: உங்கள் விளையாட்டுக்குக் கற்கள் போதுமானவை. நாங்கள் கற்களை நெடுந்தூரம் வீசமுடியாது. ஒரு கல்லடி பட்டவுடனே அடுத்த கல்லடி வருவதற்கு முன்பு சிங்கம், புலி, கரடி முதலியவைகள் எங்களைத் தாக்கிக் கொன்றுவிடும். ஆனால் வில்லும் அம்பும் கொண்டு அவைகளுடைய மர்மஸ்தானங்களுக்குக் குறிபிடித்து எய்தால் குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே அம்பு பாய்ந்து அந்த விலங்குகளின் வேகத்தை அடக்கிவிடும்.

ஏகலைவ்யன்: அப்படியா! நான் பெரியவன் ஆகின்றபொழுது வில்வித்தையில் கெட்டிக்காரன் ஆக விரும்புகின்றேன். வில்லையும் அம்பையும் பற்றிச் சொன்னீர்கள். இனி அந்த மூலையிலிருக்கும் கருவியின் பெயர் என்ன? அதை எப்படிப் பயன்படுத்துகின்றீர்கள்?

வீரவர்மன்: அக்கருவியின் பெயர் வேல். நீண்ட காம்புடைய தாக அது இருக்கிறது. காட்டுப் பன்றியோ அம்பு அடியைச் சமாளித்துக்கொண்டு ஓடிவிடும். ஆனல் முறையாக அதன்மீது வேல் வீசினல் அதனுடைய கடினமான உடலைப் பொத்துக்கொண்டு அது உள்ளே பாயும். வேலைத் தூக்கிக்கொண்டு அது வேகமாக நெடுந்தூரம் ஓடமுடியாது. அதற்குள்ளாக வேறு பல வேல்களையும் வீசி அந்த விலங்கை நாங்கள் வென்று கொன்றுவிடுவோம்.

ஏகலைவ்யன்: அப்படியா, இப்படி வேட்டையாடுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆனல் நல்ல வில்லாளியாக நான் விரும்புகிறேன். இந்தப் பெரிய வில்லைத் தூக்க என்னல் முடியாது. எனக்கேற்ற சிறிய வில்லும் அதற் கொத்துள்ள அம்புகளையும் அப்பா எனக்கு ஆயத்தப் படுத்தித் தருவீர்களா?

வீரவர்மன்: மகனே மிக நன்று. 'விளையும் பயிர் முளையிலே' என்று சொல்லுவார்கள். நீ நல்ல வில்லாளியாவாயாக. உனக்கேற்ற சிறிய வில்லையும், அம்புகளையும் நான் விரைவில் ஆயத்தப்படுத்தித் தருகிறேன்.

———

காட்சி 2.

(வேடத் தோழர்களுடன் ஏகலைவ்யன் உரையாடுதல்)

தோழன்–1: ஏகலைவ்யா, அம்பு எய்துதலில் நீ எங்களை எல்லாம் விடச் சமர்த்தனாக இருக்கிறாய். வேட்டை யாடுதற்கு நாம் அனைவரும் படைத்துள்ள பயிற்சி போதுமானது. அப்படியிருந்தும் நீ ஏன் ஒருமை மனதுடன் நெடுநேரம் வில்வித்தையிலேயே மூழ்கியிருக் கின்றாய்?

ஏகலைவ்யன்: மக்களுக்கிடையில் வித்தைகள் பல இருக் கின்றன. அக்கலைகளைப் பயிலுதலில் மனிதன் அடை கிற முன்னேற்றத்துக்கு முடிவில்லை. வில்வித்தையைத் தனுர்வேதம் என்று சான்றோர்கள் சொல்லுகின்றனர். எல்லா வித்தைகளின் மேலான நிலைகளெல்லாம் வேதங் கள் என விளக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய வரம்பு கடந்த மேலான நிலை வில்வித்தைக்கும் உண்டு. என் னால் இயன்ற அளவு அதில் பயிற்சி பெற்று முன்னேற்ற மடைய நான் விரும்புகிறேன்.

தோழன்–2: சட்டி சட்டியாக, விதவிதமான உணவு வகை களைச் சமைத்து வைத்திருந்தாலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் உண்பது அவரவர் வயிற்றுக்கு ஏற்ற அளவே. மிகை பட உண்டால் அஜீர்ணம் வரும். வயிறு கெட்டுப் போம். குறைபட உண்டால் உடல் வலிவு குன்றிப் போம். உணவை அளவெடுத்து உண்பவனே அறிஞன். வாழ்க்கைக்கு அன்னவன் தகுதியுடையவன் ஆகின் றான். உணவு எவ்வளவு மேலானதாயிருந்தாலும் மீதூண் விரும்பேல் என்பது கோட்பாடு. அதே விதத்தில் வித்தைகளில் பலப் பலப் பகுதிகள் இருக்

கலாம். அவைகளில் மேலாம் பகுதிகளும் இருக்கலாம். அவைகளால் நமக்கு ஆவதென்ன? நம்முடைய திறமை வாய்ந்த வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவளவே நமக்குத் தேவையா யிருக்கிற கலைகளில் பயிற்சி பெற்றால் போதுமானது. மிகைபட்ட உணவு வயிற்றைக் கலக்கிவிடுவது போன்று மிகைபட்ட கலைப் பயிற்சி மூளையைக் கலக்கிவிடும். இந்த வம்பு நமக்கு எதற்காக?

ஏகலைவ்யன்: உண்ணும் உணவைப்பற்றி நீ மொழிந்தது முற்றிலும் மெய். ஆனால் கலையின் பாங்கு அத்தகைய தன்று. அதில் வரம்பு கடந்துபோதல் என்பதே இல்லை. வாழ்நாள் முழுதிலும் கலைகளை வளர்த்துக்கொண்டே வரலாம். கலை வளர்ச்சி அறிவைத் தெளிவுபடுத்துகின் றது. அது ஒருநாளும் அறிவைக் குழம்பிப்போகும்படி செய்யமாட்டாது.

தோழன்–3: ஏகலைவ்யா, நமக்கு இந்த வம்பு வேண்டாம். அளவுக்கு மீறி ஓயாது தின்றுகொண்டு இருப்பவனுக் குத் தொந்தி பெரியதாகிறது. உடல் திட்பத்தை அது கெடுக்கிறது. அதே விதத்தில் மிகைப்பட்ட கலை தலை வீங்கிப் போகும்படி செய்துவிடும். அந்த வம்பு நமக்கு வேண்டாம். வில்வித்தையில் இளைஞர்களாகிய நாம் பெற்றுள்ள பயிற்சி முதியோர்களுடைய பயிற்சிக்குக் கிட்டத்தட்ட சமனாயிருக்கிறது. நமக்கு அது போதும்.

ஏகலைவ்யன்: மிகைபட உண்பதால் தொந்தி தள்ளிக் கொண்டு வருவது உண்மை. ஆனால் கலையின் பாங்கு அத் தகையதன்று. அதிகம் கற்பதால் தலை வீங்கிப்போம் என்றுஎண்ணுவது குருட்டு நம்பிக்கை. சமுதாயத்தில் மகாபண்டிதர்களைப் பார்க்கிறோம். அவர்களுடைய தலை எங்கேயாவது வீங்கியிருப்பதைப் பார்க்கிறோமா?

தோழன்–1: மகா வித்வான்கள் ஆவதற்கென்றே அவர்கள் பிறப்பெடுத்தவர்கள். நம்முடைய பிறப்பு அத்தகைய தன்று. விளையாட்டுப் போன்று வேட்டையாடி வயிறு வளர்க்க நாம் பிறந்துள்ளோம். நாம் பெற்றுள்ள திறமை நம் தரத்துக்குப் போதுமானது.

ஏகலைவ்யன்: மக்களாகப் பிறந்திருக்கிறவர்களுக்கிடையில் இன்னின்னர் இன்னின்ன கலைகளுக்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்னும் பாகுபாடு கிடையாது. பல தடவைகளில் மகா பண்டிதர்களுக்குப் பிள்ளைகளாக அறிவிலிகள் தோன்றுவதுண்டு. பாமரர்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பேரறிவு படைத்தவர்கள் பிறப்பதும் உண்டு. கலைத் திறமைக்கும் பிறப்புக்கும் சம்பந்தமில்லை.

தோழன்–2: ஏகலைவ்யா, நீ சொல்லுவது சரியன்று. 'குலத்தளவேயாகுமாம் குணம்' என்றும் 'குலத்தளவேயாகுமாம் கல்வி' என்றும் பெரியோர்கள் பலர் பேசிக்கொள்கிருர்கள். ஓர் ஆழாக்கில் இரண்டு ஆழாக்கு அரிசியை அடைத்து வைக்க முடியுமா?

ஏகலைவ்யன்: அரிசியின் ஸ்தூல அமைப்பு வேறு. அறிவின் நுண்மை வேறு. அரிசிக்கு எடை உண்டு. பருமன் உண்டு. அறிவோ வரம்புகடந்தது. மானுட மண்டைக்குள் இத்தனைவிதமான அறிவுகளைத் திணிப்பது எங்ஙனம் என்று கருதுவது மடமை. மனத் திறமைக்குச் சான்று ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள். தூங்குகிறபொழுது கனவு காண்கின்ருேம். கனவிலே பெரிய பெரிய மலைகளைப் பார்க்கிருேம். அவ்வளவு பெரிய மலைகள் மனதுக்குள் எப்படி ஒடுங்கி இருந்தன என்று கேட்கலாகாது. நாம் காண்கிற புற உலகுக்கு நிகராகப் பெரிய பெரிய கனவு உலகங்களைக் கற்பிக்க வல்லது

மனது. அறிவுத் திறனுக்கு வரம்பு கிடையாது என்ப தற்கு நாம் காணுகின்ற கனவே சான்ருகிறது.

தோழன்-3: ஏகலேவ்யா, அது இருக்கட்டும். மேலாம் கலேகளுக்கு உயர்ந்த இனத்தினரே தகுதிவாய்ந்த வர்கள் என்று உலகத்தவர்கள் பேசிக்கொள்ளுகிருர் களே! அக்கோட்பாட்டை மாற்றியமைக்க நமக்கு முடியுமா?

ஏகலேவ்யன்: மானுட வாழ்க்கையைப்பற்றிய கோட்பாடு ஒன்று உண்டு. "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்" என் பதுபயிற்சியைப் பொறுத்ததாகிறது. நல்ல பயிற்சி கொடுத்தால் கால்நடைகள் நடனம் புரிகின்றன. சில கேள்விகளுக்குத் தலேயசைத்து அவைகள் விடைதரு கின்றன. பயிற்சிக்கு வரம்பு கிடையாது. பயிற்சியின் விளேவாகப் பாமரன் பண்டிதனுகலாம். பயிற்சியின்மை யின் விளேவாக மானுடர் மாக்கள் ஆவார்கள். மேலாம் பயிற்சியை நாடுபவர் அறிவுடையோராவர்.

தோழன்-1: பயிற்சியை அனுசரித்து மனிதன் மேலோன் ஆகிருன், அல்லது கீழோன் ஆகிருன் என்று நீ கூறு கிருய். இப்பொழுது நாம் எல்லாரும் பெற்றுள்ள பயிற்சி நல்வாழ்வு வாழுதற்கு நமக்குப் போதுமானது. அதற்கு மேல் அசாதாரணமாகப் பகல் கனவு காண்பது போன்று, நீ ஏதேதோ வல்லமைகளே வில்வித்தையில் பெறவேண்டுமென்று கருதியுள்ளாய். அதனுல் நமக்கு வருகிற லாபமென்ன?

ஏகலேவ்யன்: என்ன லாபம் வரும் என்னும் கோட்பாட் டைப் பொருளேக்கொண்டு முடிவு கட்ட முடியாது.

வானசாஸ்திரம் என்பது ஒன்று இருக்கிறது. அது நட்சத்திரங்களுடைய நடமாட்டத்தைப் பொறுத்தது. ஒரு சிலர் அக்கலையிலேயே ஆயுள் முழுதையும் செலுத்துகின்றனர். அதனால் என்ன லாபம் என்று நாம் கேட்கலாகாது. இயற்கையின் அமைப்பிலுள்ள மகிமையைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பதே வான சாஸ்திரி ஒருவன் பெறுகிற ஊதியமாகும்.

தோழன்-2: வான சாஸ்திரி ஒருவன் விண்ணில் மின்னிக் கொண்டிருப்பவைகளைப் பார்த்து மகிழ்வடைகிறான். அதுபோன்று எத்தகைய கலையில் ஈடுபட்டு நீ மகிழ் வடைய எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாய்?

ஏகலைவ்யன்: வில் வித்தையில் மேலான பகுதி தனுர் வேதம் என்னும் பெயர் பெறுகிறது. அதில் கருத் தைச் செலுத்த நான் விரும்புகிறேன்.

தோழன்-3: மேலாம் பகுதி என்று பகர்ந்தாயே, அதன் பாங்கு என்ன என்பதைச் சற்று விளக்கு பார்ப்போம்.

ஏகலைவ்யன்: முன்பொரு காலத்தில் தசரதராமன் என்ற நரோத்தமன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தனுர்வேதத் தின் நுட்பங்களை விசுவாமித்திரரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான். சாதாரணமாக நாம் எய்கிற அம்பு நேராகக் குறியை நோக்கிப் போகிறது. அதற்கு மேல் அது ஒன்றுக்கும் உதவாது. ஆனால் மந்த்ர சக்தியோடு கூடிய அம்பு ஆனது இலக்கு எங்கிருந்தாலும் அதைத் தேடிப் பிடித்து அடிக்கும். பிறகு எய்தவனிடத்தே அது திரும்பி வரும். இத்தகைய வல்லமை தனுர் வேதத்தினுடைய மேலாம் பகுதியாகிறது.

தோழன்-1: *இத்தகைய விசித்திரமான வித்தையை உனக்குப் புகட்டித் தருதற்கு இப்பொழுது உலகத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? விசுவாமித்திரருடைய காலம் கடந்து ஓடிவிட்டதே!*

ஏகலைவ்யன்: *அக்காலத்திலிருந்த விசுவாமித்திரருக்கு நிகராக இக்காலத்தில் ஹஸ்தினாபுரத்தில் துரோணாச்சாரியர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அவரிடம் இக்கலையைப் பயில நான் விரும்புகிறேன்.*

தோழன்-2: *ஏகலைவ்யா, நீ ஒரு பைத்தியக்காரன். துரோணாச்சாரியர் என்பார் ஒருவர் இருக்கிறார் என்றால் அவர் உன் போன்ற வேடர் வேந்தன் மகன் ஒருவனுக்கு அந்த வித்தையை ஏன் புகட்டவேண்டும்? ஒரு வேளை அவர் புகட்டினால் அதை வைத்துக்கொண்டு நீ அடைகின்ற மேன்மை யாது?*

ஏகலைவ்யன்: *கலையில் முன்னேற்றமடைவதே மேன்மை. தனுர் வேதம் பயின்று அதன் மகிமையில் நான் மூழ்கி இருப்பேன்.*

தோழன்-1: *ஏகலைவ்யா, நீ ஆகாயக் கோட்டை கட்டுகிறாய். இப்பொழுது நாம் பெற்றிருக்கிற பயிற்சி நம்முடைய ஜீவிதத்திற்குப் போதுமானது. இதற்குமேல் எதை எதையோ நாடிப் போகவேண்டாம்.*

ஏகலைவ்யன்: *மேலான குறிக்கோள் ஒன்றை நாடிப்போகின்றேன். அது வாய்க்காவிட்டாலும் அதன் பொருட்டு நாட்டம் பூண்டிருப்பதே பாராட்டத் தக்கது.*

தோழர்கள்: *ஏகலைவ்யா, உன் போக்கு அலாதியானது. உன் விருப்பம்போல் வேண்டியதைப் பண்ணிக்கொள்*

காட்சி 3.

(ஹஸ்தினபுரத்தில் துரோணுச்சாரியருடன் அர்ஜுனன், பீமன், துரியோதனன், ஜயத்ரதன் ஆகியோர் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறுர்கள்.)

துரோணுச்சாரியர்: *மாணுக்கர்களுள் தலை மாணுக்கன், இடை மாணுக்கன், கடை மாணுக்கன் என்று மூன்று தரத்தினர் இருக்கின்றனர். நீங்கள் எல்லாரும் கிட்டத்தட்ட தலை மாணுக்கர்களாகத் திகழுகின்றீர்கள். அது எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியூட்டுகின்றது.*

ஜயத்ரதன்: *ஆச்சாரியரே, தலைமாணுக்கனுடைய பாங்கைத் தயவு செய்து கொஞ்சம் விரித்து விளக்குங்கள்.*

துரோணுச்சாரியர்: *தலைமாணுக்கனிடம் ஏராளமாகக் குரு பக்தி இருக்கிறது. கலையில் முன்னேற்றம் அடைவதற்குக் குருபக்தி இன்றியமையாதது. "வெள்ளத்தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத் தனையது உயர்வு" என்பது கோட்பாடு. இந்த உயர்வு பெரிதும் குருபக்தியினின்று வருகிறது. உயிரைச் சார்ந்து உடல் இருப்பது போன்று குருவைச் சார்ந்து சிஷ்யனிருக்கிறுன். அதுவே குருபக்திக்கு விளக்கமாகிறது. குரு புகட்டுவதை ஒருமை மனதுடனிருந்து சிஷ்யன் ஏற்கிறுன். மனம் குவிந்திருப்பதற்கேற்ப குரு புகட்டுகிற பாடம் சிஷ்யனுடைய உள்ளத்தில் பதிகிறது. நூலின் இழைகள் நாலாபக்கமும் விரிந்திருந்தால் அந்த நூல் ஊசி ஒன்றன் காதில் செல்லாது. நூல் இழைகள் ஒன்று சேர முறுக்கப்பட்டிருக்குமாகில் அந்த நூலை எளிதில் ஊசியின் காதில் செலுத்தலாம். அதே விதத்தில் எந்த மாணுக்கனுடைய மனது குரு புகட்டுகிற பாடத்தில் குவிந்திருக்கிறதோ அந்த*

மாணுக்கன் அப்பாடத்தை எளிதில் நன்கு கற்கிருன். அல்லும் பகலும் குரு புகட்டியதையே அவன் எண்ணிக் கொண்டு இருக்கிருன். மூன்ருவதாகக் குருவுக்குப் பணிவிடை பண்ணுவதில் தலைமாணுக்கன் கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கிருன். 'ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து' என்பது கோட்பாடு. இன்னின்ன காலத்தில் இன்னின்ன கிருத்தியங்களைச் செய் என்று குருவானவர் சிஷ்யனைத் தூண்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எத்தகைய பணிவிடையைப் பண்ண வேண்டும் என்பதைத் தலை மாணுக்கன் யூகத்தால் அறிந்துகொள்ளுகிருன். பணிவிடை பண்ணவேண்டுமென்று அவனை யாரும் தூண்டவேண்டியதவசியமல்ல. பணிவிடையின் வாயிலாக மாணுக்கனெருவன் தன்னுடைய மனம், மொழி, மெய் ஆகிய திரிகரணங்களையும் குருவுக்கு உரியனவாக்குகின்ருன். விறகுக் கட்டை ஒன்று தீக்கு உரியதாக்கப்படுகிறபொழுது அது தானே தீயாக வடிவெடுத்துத் திகழ்கிறது. அங்ஙனம் திரிகரணங்களால் குரு சேவை செய்கின்றவனுக்குக் குருவின் பண்புகள் யாவும் சொந்தமாகின்றன. நான்காவதாக, நடந்து செல்லும் மனிதனை அவனுடைய நிழல் சார்ந்திருப்பதுபோன்று ஆசாரியனை முற்றும் சார்ந்திருக்கும் மாணுக்கன் நாளடைவில் குருவுக்கு நிகரானவன் ஆகிருன். எதிர்காலத்தில் ஒருவன் எத்தகைய தலைவன் ஆகப்போகிருன் என்பது இப்பொழுது அவன் எத்தகைய மாணுக்கனுக இருக்கிருன் என்பதினின்று விளங்கும். தன்னுடைய இச்சா சுதந்திரம் முழுதையும் யார் ஒருவன் குருவினிடம் ஒப்படைக்கிருனே அவன் குருவினிடமிருக்கும் கலைகளையும் ஏனைய பண்புகளையும் இலகுவாகப் பெறுகிருன்.

ஜயத்ரதன் : *ஆச்சாரியரே, தாங்கள் எங்கள் எல்லார்க்கும் தனுர் வித்தை பயிலுவித்து வருகிறீர்கள். இவைகளை எதிர்காலத்தில் நாங்கள் எப்படிப் பயன்படுத்துவது?*

துரோணச்சாரியர் : *ஆயுதம் இல்லாதவன் அரை மனிதன் என்பார்கள். ஆயுதம் உடைத்திருத்தல் என்பது வெறு மனே ஆயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியிருப்பதாகாது; அந்த ஆயுதத்தை எங்கெந்த சந்தர்ப்பங்களில் எப்படியெல் லாம் பயன்படுத்தலாம் என்பதைப் பயிற்சியின் மூலம் அறிந்திருப்பவனே ஆயுதம் படைத்தவனாகிறான். எதிர் காலத்தில் நீங்கள் எல்லாரும் வெவ்வேறு ராஜ்ஜியங் களை ஆளப்போகிறீர்கள். அரசாட்சி புரிகின்ற ஒருவ னிடத்து எவ்வளவுக்கெவ்வளவு போர்த்திறமை இருக் கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தை நன்கு பாதுகாப்பான்.*

அர்ஜுனன் : *ஆயுதம் கையாளுவதில் வல்லவனாயிருப்பவன் வம்பு சண்டைக்குப் போகலாமா?*

துரோணச்சாரியர் : *தன்னுடைய திறமையை முன்னிட்டு யார் ஒருவன் தற்பெருமை பூணுகிறானே அவன் அதி விரைவில் தன்னுடைய திறமைகள் யாவையும் இழப் பது உறுதி. வம்பு சண்டைக்குப் போகிறவன் பெரும் பாலும் தன்னைவிட எளியவனாயிருப்பவன் மீதே கலகத் தைக் கிளப்புகிறான். அத்தகையவனும் அதிவிரைவில் தன் ஆதிக்கத்தை இழப்பது உறுதி.*

பீமன் : *போர் புரிவதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காத விடத் துப் போர் வீரன் ஒருவன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்?*

துரோணச்சாரியர்: நாடு ஆளுகிற அரசன் ஒருவன் சண்டை சச்சரவில்லாத சமாதான காலத்திலும் போர்ப் பயிற்சியைப் புரிந்து கொண்டே யிருக்கவேண்டும். சண்டை நிகழுகிறபொழுது சேனைகள் எத்தகைய பயிற்சிகளையும் உற்சாகத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்களோ அதே பயிற்சிகளையும் உற்சாகத்தையும் காலமெல்லாம் வளர்த்து வரவேண்டும். அரசன் ஒருவனுக்கும் அவனுடைய சேனைக்கும் யுத்த காலமும் சமாதான காலமும் ஒன்றே. எத்தகைய நிகழ்ச்சி எக்காலத்தில் எப்படி நேர்ந்தாலும் அதை உடனுக்குடனே சமாளிக்க வல்லவனாயிருப்பவனே நல்ல பயிற்சி பெற்றவனாகிறான்.

துரியோதனன்: போர் புரியாது ஆயுளை முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறவன் ஒருநாளும் க்ஷத்திரியன் ஆகமாட்டான் என்னும் கொள்கை ஒன்று உளது அல்லவா? ஆயுட்காலம் முழுதிலும் சண்டைக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காவிட்டால் க்ஷத்திரியன் ஒருவன் அனர்த்தமாய் வாழ்ந்தவன் அல்லவா?

துரோணச்சாரியர்: இது ஒரு சிறந்த கோட்பாடு. எந்த நொடிப்பொழுதில் ஆனாலும் சரி, க்ஷத்திரியனொருவன் போருக்குப் போக ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். ஆனால் விலக்கக்கூடிய போரை அவன் வேண்டுமென்றே மேற்கொள்வானாகில் அவன் அழிந்துபட்டுப் போவான். முறைவழுவிப் போர்புரிவது க்ஷத்திரிய தர்மம் ஆகாது. போர்புரிய வேண்டிய இடத்தில் அதைத் தவிர்க்க முயலுகிறவனும் க்ஷத்திரியனாகமாட்டான். தன்னுடைய கடமையை முறையாக ஆற்றுதற்கு ஆயத்தமாயிருப்பவன் போர்புரிந்தவனாகிறான். எது ஆக்கிரமிப்பு, எது முறையான யுத்தம் என்பதைச் சரியாகப் பாகுபடுத்தத் தெரிந்துகொண்டவனே நல்ல க்ஷத்திரியனாகின்றான்.

அர்ஜுனன்: வில்வித்தையில் மந்திர சக்தியைக் கையாளத் தெரிந்தவனே அக்கலையில் நிபுணன் ஆகிறான் என்னும் கோட்பாடு இருக்கிறது. மந்திர சக்தியை நாங்கள் எப்பொழுது எவ்வாறு பெறுவோம்?

துரோணாச்சாரியர்: இக்கோட்பாடு தனுர்வேதத்தின் உச்ச நிலையாகும். மந்திர சக்தியைப் பெறுவதற்குப் போர் வீரன் ஒருவன் தன் மனதை முற்றிலும் பண்படுத்த வேண்டும். மனப் பண்பாடு அடையப் பெற்றவனுக்கே மந்திர சக்தியின் முதல் பாடம் புகட்டப்படும். இரண்டு மாணாக்கர்களுடைய மனபரிபாகம் ஒரே விதத்தில் அமைவதில்லை. அந்தந்த மனபரிபாகத்திற்கேற்ற மந்திரம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஒருவனுக்கு உபதேசிக்கிற மந்திரத்தை மற்றொருவன் அறிந்துகொள்ளமாட்டான். தான் பெற்றுள்ள பயிற்சியை எந்த மாணாக்கனும் விளம்பரப்படுத்தலாகாது. விளம்பரப்படுத்துதற்கேற்ப மந்திர சக்தி அவனிடமிருந்து மறைந்துபட்டுப் போகிறது. வெறும் வில்வித்தையை யார் வேண்டுமானாலும் பயின்று மேன்மையுறலாம். ஆனால் மந்திர சக்தியோடு கூடிய அம்புக்கு அஸ்திரம் என்றும் சஸ்திரம் என்றும் பெயர்கள் வந்துள்ளன. அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் வீரன் ஆவது உபாசனையோடு கூடிய அலாதி பயிற்சியாகிறது.

அர்ஜுனன்: அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்தையில் ரகுராமன் அலாதி மேன்மையுற்று இருந்தான் என்று சொல்லுகிறார்களே அது எப்படி?

துரோணாச்சாரியர்: ரகுராமன் முதலில் அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்தைகளை வசிஷ்டரிடமிருந்து கற்றான். அதற்கு மேலுள்ள பகுதிகளை அவன் விசுவாமித்திரரிடமிருந்து

கற்றுக்கொண்டான். கடைசியாக அகஸ்திய மகரிஷியிடமிருந்து அந்தச் சாஸ்திரத்தின் முடிவான பகுதிகளை யெல்லாம் கற்கலானன். சஸ்த்ரம் தாங்கியவர்களுள் தலை சிறந்தவன் தசரதராமன் என்பது பிரசித்தம். தன்னுடைய திறமையனைத்தையும் ராமன் தர்ம பரிபாலனத்துக்கென்றே பயன்படுத்தினன். ராம பாணம் ஒருநாளும் வீண்போனது கிடையாது. எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் ராமன் கோதண்டராமனகவே இலங்கினன். அரசன் ஒருவன் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அறம் காப்பதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும் என்னும் கோட்பாடு அதினின்று வெளியாகிறது.

காட்சி 4.

(நதியில் நீராடிய துரோணுச்சாரியரின் காலை முதலை பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. மாணுக்கர்களுக்கிடையில் ஒரே குழப்பம்.)

துரியோதனன்: அடடே, அங்கே பாருங்கள். ஆச்சாரியர் முதலையின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்.

பீமன்: நதியில் குதித்து அவரை மீட்டெடுக்கலாமா?

ஜயத்ரதன்: ஆச்சாரியரை மீட்டெடுத்தால் அவருடைய கால் போய்விடும்.

பீமன்: நாம் எல்லாரும் நதிக்குள் குதித்து முதலையின் அவயவங்களைப்பற்றிப் பிடிப்போம். அப்போது முதலை பயந்துபோய் ஆச்சாரியரின் காலைவிட்டு விடும்.

துரியோதனன்: அப்படிச் செய்யலாகாது. அதில் நமக்கு ஆபத்து இருக்கிறது. முதலை வாலால் ஒரு அடி அடித்தால் நம்முடைய கை கால்களெல்லாம் சிதறிப்போகும்.

ஜயத்ரதன: ஐயோ, ஆச்சாரியர் அகப்பட்டுக்கொண்டாரே! நம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே! ஆச்சாரியரே, உங்களுக்கு உதவிதர எங்களுக்கு இயலவில்லை. எப்படியாவது உங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள். எல்லாரும் ஒன்றுகூடி: ஐயையோ, ஆச்சாரியர் ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டாரே! நாம் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி அந்த முதலையைப் பிடிக்கும் திறமையற்றவர்களாக இருக்கிறோமே! ஓடி வாருங்கள். ஓடி வாருங்கள். நாம் பலபேர் ஒன்றுகூடி ஆச்சாரியரையும் முதலையையும் சேர்ந்தாற்போன்று தண்ணீருக்கு வெளியே தூக்கினல் முதலையின் வலிவு குன்றிப்போம். பிடிப்பையும் அது விட்டுவிடும். ஆச்சாரியர் உயிர் தப்புவார். முதலையைக் கரைக்குத் தூக்கி வந்து கட்டிப்பிடித்து விடலாம். நிலத்துக்கு வந்த பிறகு அதனல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அதனுடைய சாமர்த்தியமெல்லாம் தண்ணீருக்குள் இருக்கும் பொழுதுதான். வாருங்கள். வாருங்கள். முதலையைப் பிடியுங்கள். விட்டுவிடாதீர்கள். தைரியமாயிருங்கள். இப்பொழுதே குதியுங்கள்.

அம்பையும் வில்லையும் ஏந்தியவனாக அர்ஜுனன் ஓடி வருகிறான். மாணாக்கர் கூட்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு நதிக்கரையோரம் வருகிறான்.

முதலையின் அடிவயிற்றில் அம்பு ஒன்றை எய்கிறான். அது வாயைப் பிளந்துகொண்டு நீரினுள் ஆழ மூழ்கித் தப்பித்து ஓடுகிறது. அர்ஜுனன் ஆச்சாரியரைத்

தூக்கி எடுத்துக் கரையில் வைக்கிருன். காலுக்குக் கட்டுப்போடுகிருன். பிறகு மாணக்கர் எல்லாரும் ஆச் சாரியர் காலில் விழுந்து வணங்குகிருர்கள். 'தாங்கள் தப்பித்தது தெய்வாதீனம்' என்று போற்றுகிருர்கள். புன்னகை பூத்தவராக ஆச்சாரியர் இந்த நிகழ்ச்சிகள் யாவையும் காணலுற்ருர்.

காட்சி 5.

(துரோணுச்சாரியரும் அர்ஜுனனும் பேசிக்கொண்டிருக் கிருர்கள்.)

ஆச்சாரியர்: அர்ஜுன! உன்னுடைய சமயோஜித புத்தி யைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன். ஆபத்து வாய்த்த விடத்து மற்ற மாணக்கர்கள் எல்லாரும் குழம்பிக் கூப் பாடு போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். நீ ஒருவன்தான் மனம் கலங்காதிருந்து செய்யவேண்டிய செயலைத் திறமையோடு சாதித்தாய்.

அர்ஜுனன்: ஆபத்து வேளையில் அத்தகைய அமைதியான மன நிலையை நான் பெற்றது தங்களது அனுக்ரஹத் தால். ஆபத்து வேளையில் தைரியம் ஒன்றே நமக்குப் பெருந்துணைபுரிகிறது என்று தாங்கள் பாடம் புகட்டி யுள்ளீர்கள். அதைப் பயன்படுத்துவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

ஆச்சாரியர்: உன்னை நான் கவனித்துப் பார்த்திருக் கிறேன். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற பொழுதெல்லாம் அதை நீ வில்வித்தைக்கென்றே பயன்படுத்துகின்ருய்.

அத்தகைய நோக்கமும் ஊக்கமும் உனக்கு எப்படி வந்தன?

அர்ஜுனன்: குருதேவா, தங்களுடைய வாழ்க்கைமுறையை நான் கூர்ந்து கவனித்து வருகிறேன். ஒரு கணப்பொழுதையும் நீங்கள் வீண்போக்குவதில்லை. பயன்படுகிற நல்ல காரியங்களிலேயே நீங்கள் காலத்தை இனிது பயன்படுத்தி வருகிறீர்கள். நானும் அப்படியே செய்ய வேண்டுமென்னும் ஊக்கத்தை நான் தங்களிடமிருந்தே கற்றுக்கொண்டேன். வில்வித்தையில் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். ஆதலால்தான் சிறிது நேரத்தையும் வீண் போக்காது அக்கலையை நான் பயின்று வருகிறேன்.

ஆச்சாரியர்: ஒருவனுடைய மன அமைப்பு எத்தகையது என்பதை அவன் தூங்குகிறபொழுது முகத்தைப் பார்த்துக் கண்டுபிடிக்கலாம். பல தடவைகளில் அந்த நோக்கத்தோடு உங்கள் எல்லாரையும் பார்க்க நள்ளிரவில் நான் வருவதுண்டு. நீயோ தனியாக இருந்துகொண்டு கார் இருளிலும் வில்வித்தை பயிலுகிறாய். அந்த எண்ணம் உனக்கு எப்படி வந்தது? இருள் சூழ்ந்த இரவு வில்வித்தைக்கு உதவாதே.

அர்ஜுனன்: நாங்கள் எல்லாரும் ஒரு தடவை இரவில் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தபொழுது தீபம் அணைந்து போயிற்று. அந்த இருளிலும் உணவைக் கையில் எடுத்து வாயில் வைக்க எனக்கு இயன்றது. இது சாத்தியமென்றால் இரவில் இதே பாங்கில் வில் வித்தையை நான் ஏன் பயிலலாகாது என்று எண்ணினேன். அம்முறையைப் பயிற்சி பண்ணி வருகிறேன். அதில் முன்னேற்றமும் அடைந்து வருகிறேன்.

ஆச்சாரியர்: மற்றொரு அதிசயத்தை உன்னிடம் நான் கண்டு வருகிறேன். நீ தனியாக இருந்துகொண்டு ஒரு தடவை வலக்கையில் அம்பு எய்கின்றாய். அடுத்த தடவை இடக்கையில் அம்பு எய்கின்றாய். இப்படிக் கை மாறி மாறித் தனுர்வித்தை பயிலுவதின் நோக்கம் யாது?

அர்ஜுனன்: இறைவா, ஒரு தடவை இறைவணக்கம் செய்த பொழுது கருத்து ஒன்று என் உள்ளத்தில் உதித்தது. கடவுளை வணங்குதற்கு இருகரங்களையும் ஒன்று கூப்பிப் பயன்படுத்துகின்றோம். கடவுள் வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுகின்ற இடக்கை கலை வளர்ச்சிக்கு ஏன் பயன் படலாகாது? கலையை வளர்ப்பது கடவுள் வழிபாட்டுக்கு நிகர் அல்லவா? வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுகிற இருகரங்களையும் கலை வளர்ச்சியிலும் நான் பயன்படுத்திப் பழகுகிறேன்.

ஆச்சாரியர்: அர்ஜுனா, உன்னிடம் ஊக்கமும், உழைப்பும் ஒன்று சேர்ந்து அமைந்திருக்கின்றன. இது கிடைப்பதற்கரிய பேறு. யார் ஒருவனுடைய உள்ளத்தில் ஊக்கம் ததும்பிக் கொண்டேயிருக்கிறதோ, யார் ஒருவன் கைவண்ணத்தை அயராது பயன்படுத்துகிறானோ அவன் மேன்மையுறுவது திண்ணம். உன்னுடைய திறமையை முன்னிட்டு உன்னை நான் தலை மாணாக்கனாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். தனுர் வேதத்தில் சில அரிய பெரிய நுட்பங்களை அலாதியாக உனக்கே கற்பிப்பேன். அப்படி நீ பெறுகிற திறமையை உலக நன்மைக்காகவென்றே பயன்படுத்துவாயாக. மற்றொரு ரகசியத்தை உனக்குப் போதிக்கிறேன் கேள். கிருஷ்ணனை உன்னுடைய மைத்துனன் என்று கருது

வது உலக நடைமுறை. உண்மையில் அவன் பரமாத்மாவின் அவதாரம். அவனை நீ அங்ஙனம் மனதால் வழுத்துதற்கேற்ப நீ மேன்மையுறுவாய்.

அர்ஜுனன்: குருதேவா, தாங்கள் என்மீது தயை வைத்து என்னைத் தலைமாணாக்கனாக ஏற்றுக்கொண்டதற்கும், கிருஷ்ணனுடைய சொரூபத்தை உள்ளபடி எனக்குப் போதித்ததற்கும் நான் தங்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்!

(வீழ்ந்து வணங்குகிருன்)

ஆச்சாரியர்: முன்பு ஒரு தடவை உன்னிடம் குரு தக்ஷிணையாக நான் ஒன்றைக் கேட்டேன். துருபதனை உயிரோடு பிடித்து எனக்குத்தரவேண்டுமென்று வேண்டினேன். நீயும் அங்ஙனமே செய்து முடித்தாய். குருஸ்தானத்தில் இருப்பினும் அச்செயலுக்கு உனக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இப்பொழுது உன்னைத் தன்னந்தனியனாக வைத்து மற்றொரு தக்ஷிணை கேட்கிறேன். அதைச் செலுத்த நீ மனமுவந்து முன் வருவாயா?

அர்ஜுனன்: ஆச்சாரியரே, என்னுடைய பயிற்சி முழுதும் தங்களுக்குரியது. தாங்கள் எதைச் செய்யும்படி எனக்கு ஆணையிடுகின்றீர்களோ அதை முக்கரணங்களைக் கொண்டு நிறைவேற்ற முயலுகின்றேன்.

ஆச்சாரியர்: எதிர்காலத்தில் பாண்டவர்களாகிய நீங்களும் தாயாதிகளாகிய கௌரவர்களும் ராஜ்ஜியத்தின் பொருட்டுப் போர் புரியப் போகின்றீர்கள். அப்போராட்டத்தில் விதிவசத்தால் நான் கௌரவர்களுக்காகவென்று போர் புரியப் போகின்றேன். தயங்காது

நீ அப்பொழுது என்னை எதிர்த்துப் போர் புரியவேண்டும். இதைத்தான் இரண்டாம் தடவை குருதக்ஷிணையாக உன்னிடமிருந்து வேண்டுகிறேன்.

அர்ஜுனன்: குருதேவா, இறைவனுடைய சங்கல்பம் தாங்கள் சொல்லுவது போன்று அமையுமாயின் தங்கள் ஆணைப்படி தங்களை எதிர்த்துப் போர்புரியத் துணிகிறேன். அவ்வேளையிலும் என் குருபக்தி மாருதிருக்கும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹம் செய்வீர்களாக.

ஆச்சாரியர்: அங்ஙனமே ஆகுக. ஓம்.

காட்சி 6.

(கலையின் பொருட்டு ஏகலைவன் துரோணாச்சாரியரை அணுகுகிருன்.)

ஏகலைவ்யன்: குருதேவா, தங்களை வணங்குகிறேன். (கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கிருன்.)

துரோணர்: இளைஞா, நீ யார்?

ஏகலைவ்யன்: என் தந்தையின் பெயர் வீரவர்மன். அவர் வேடர்களுக்கு வேந்தனுக இருக்கிருர். குருக்ஷேத்ர பூமிக்கு வடபுறம் இருக்கும் வனத்தில் நாங்கள் வசித்து வருகிறோம்.

துரோணர்: இங்கு நீ எதற்காக வந்துள்ளாய்?

ஏகலைவ்யன்: சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்து தனுர்வேத வித்தையில் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். என் போக்கில் ஏதோ ஓர் அளவில் அக்கலையை நான் வளர்த்திருக்கிறேன். ஒரு சிறிதளவு என் தந்தையிடமிருந்தும் மற்ற வேட நிபுணர்களிடமிருந்தும் அப்பயிற்சியை நான் பெற்றிருக்கிறேன்.

துரோணர் : அது மிக நன்று. அதே விதத்தில் அக்கலையை மேலும் பயின்று வா.

ஏகலைவ்யன் : குருதேவா, நான் வாழ்க்கையில் இலட்சிய மாய்க் கொண்டிருப்பது வெறும் வில்வித்தையில் வல்ல வன் ஆவது மட்டுமல்ல. அதன் மேலாம் பகுதிகள் மந்த்ர சக்தியோடு கூடியவை என்றும் அத்தகைய மேலாம் பகுதிகளைக் கற்றுக்கொள்ளுதற்குத் திறமை வாய்ந்த குரு ஒருவருடைய துணை வேண்டுமென்றும் கேள்விப்படுகிறேன். ஆதலால் ஆர்வத்தோடு தங்களை நாடி வந்துள்ளேன்.

துரோணர் : மந்த்ர சக்தியோடு கூடிய வில்வித்தை ஒன்று இருக்கின்றதென்று நீ யாரிடமிருந்து அறிய வந்துள் ளாய்.

ஏகலைவ்யன் : எனக்கு வில்வித்தை கற்பித்துக் கொண்டி ருந்த பொழுதெல்லாம் பழங்காலத்தில் தனுர் வேதத் தில் உச்சநிலை எய்தியிருந்த ரகுராமனைப் பற்றி என் தந்தை எனக்கெடுத்து உரைத்து வந்தார். அதைக் கேட்டதின் விளைவாக நானும் ஓரளவு அக்கலையில் முன் னேற வேண்டுமென்று அவாக் கொண்டிருக்கிறேன்.

துரோணர் : பழங்காலத்தில் வசித்து வந்த ரகுராமன் இக் காலத்தில் மண்ணுலகில் இல்லை. அவன் யதாஸ்தானம் சென்றுள்ளான். ஆதலால் அவனுடைய திறமையைப் பற்றி நாம் கேட்டு மகிழ்வுறுவதோடு நம் கடமை முடி கிறது. இக்காலத்தவர்களாகிய நம்மவர்களுக்கு ரகு ராமன் படைத்திருந்த தெய்விக தனுர்வேத ஞானம் வாய்க்கமாட்டாது. ரகுராமனுடைய பராக்கிரமங்களைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்வடைவது ஒன்றே நமக்குப் போது மானது.

ஏகலைவ்யன் : விப்ர வேந்தே. ஓர் விண்ணப்பம். யுகங்கள் மாறி மாறிக் கீழ்நிலைக்கு இறங்குகின்ற பொழுது தெய்விக வித்தைகளும் தரத்தில் கீழே வருகின்றன. ஆயினும் அவைகள் அறவே அழிந்துபட்டுப் போவதில்லை என நான் கேள்விப்படுகிறேன்.

துரோணர் : நீ கேள்விப்பட்டது பெரிய விஷயம் தான். அத்தகைய பெருமக்கள் உலகில் இருந்தால் அவர்களை நீ தேடிக் கண்டு பிடி.

ஏகலைவ்யன் : இறைவா, அத்தகைய மஹாபுருஷர் ஒருவர் முன்னிலைக்கு நான் இப்பொழுது வந்துள்ளேன் என்று எண்ணி மகிழ்வடைகிறேன். நான் பகர்வதில் குற்றம் ஏதேனும் இருக்குமாகில் என்னை மன்னித்தருளுங்கள்.

துரோணர் : என்னிடம் அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகள் அமைந்துள்ளனவென்று உனக்குச் சொன்னது யார்? அன்னவர்களின் வாக்குகளில் நீ ஏன் விசுவாசம் வைத்துள்ளாய்?

ஏகலைவ்யன் : அல்லும் பகலும் தனுர்வேத வித்தையைப் பற்றியே நான் சிந்தனை கொண்டு இருப்பதால் அதற்குரிய நற்செய்திகள் பலப்பல பெருமக்களிடத்திருந்து எனக்கு எட்டுவனவாயின. ஆதலால்தான் பசு இருக்குமிடத்துக்குக் கன்று தானாக ஓடுவது போன்று தங்களை நாடி நான் வந்துள்ளேன். என்னுடைய ஞான வேட்கையைத் தாங்கள் தான் பூர்த்தி பண்ணி வைக்கவேண்டும்.

துரோணர் : உலக மக்களுடைய போக்கு அலாதியானது. தங்களுக்குப் பிடித்துள்ள ஒரு மனிதனை வான்அளாவத் தூக்கி வைத்துப் பேசுவார்கள். பிடிக்காத மற்றொரு மனிதனைப் பாதாளத்தில் தள்ளுவது போன்று தாழ்த்தி

வைத்துப் பேசுவார்கள். ஊரார் பேச்சைக் கேட்டு நாம் மதிமயங்கிப் போய்விடலாகாது.

ஏகலைவ்யன் : பிரபோ, கலையைப் பெறுவதிலேயே நான் கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பதால் எது வீண் பேச்சு, எது பொருள் சேர்ந்த புகழ் என்பதை நன்கு உணர்கிறேன். தாங்கள் சாக்ஷாத் பரசுராமரிடமிருந்து தனுர் வேதத்தை முற்றிலும் பயின்று உள்ளீர்கள் என்றும் இக் காலத்தில் தங்களுக்கு நிகரான வில்வித்தை வல்லுநர் யாருமில்லை யென்றும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். தங்களுடைய தரிசனத்தாலேயே நான் பாக்கியவான் ஆயிருப்பதாக உணருகிறேன். என்னை ஏற்றருளும்படி திரிகரண சுத்தியுடன் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

துரோணர் : என்னைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பது முற்றிலும் மெய். ஆயினும் உன் எண்ணம் நிறைவேருது.

ஏகலைவ்யன்: பெறமுடியாததைத் தவத்தின் விளைவாகப் பெறலாம் என்பது ஆன்ரோர் வாக்கு. தனுர்வேதக் கலைக்காகவென்றே நான் திரிகரண சுத்தியுடன் தவம் புரிந்து வருகிறேன். ஞானவேட்கை படைத்திருப்பவர்களுக்கு ஞானத்தை நல்குவது ஆன்ரோர் செயல் எனவும் நான் அறிய வருகிறேன். தேவே, கிருபைகூர்ந்து என்னைச் சிஷ்யனுக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். என்னைத் தாங்கள் புறக்கணித்து விட்டால் என் வாழ்வே அனர்த்தமாய்ப் போய்விடும்.

துரோணர்: வில்வித்தையில் நீ இவ்வளவு ஊக்கம் படைத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. ஆயினும் உன்னை நான் சிஷ்யனுக ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்.

ஏகலைவ்யன்: தங்கள் அருளுக்கு நான் பாத்திரம் அல்லன் என்பதற்குக் காரணம் ஏதேனும் இருக்குமானல் கிருபை கூர்ந்து அதை எடுத்துக் கூறுங்கள். என்னிடத்து உள்ள குறை நிலையை நிறைநிலையாகத் திருத்தியமைக்க நான் முயலுகிறேன்.

துரோணர்: முயற்சியால் சில குறைகளை அகற்றலாம். வேறு சில குறைகளை எவ்வளவுதான் முயன்ருலும் அகற்ற முடியாது.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, என்னை மன்னியுங்கள். நான் படைத்துள்ள தனுர்வேத ஞான வேட்கையைப்பற்றி எனக்குச் சிறிதேனும் ஐயமில்லை. மனபரிபாகத்தில் என்னிடத்தில் குறை ஏதேனும் இருக்குமாகில் நான் புரிந்து வருகிற தவத்தைப் பன்மடங்கு ஓங்குவித்து அக்குறையை அகற்றிவிடுவேன்.

துரோணர்: நீ வேட வேந்தனுக்குப் புதல்வன் அல்லவா?

ஏகலைவ்யன்: ஆம் பிரபோ, அதை நான் தங்களிடம் ஏற்கனவே இயம்பி ஆய்விட்டது.

துரோணர்: வேடர்களுக்கு நான் வில்வித்தை கற்பிக்க மாட்டேன்.

ஏகலைவ்யன்: ஞான வேட்கை படைத்திருப்பவன் எக்குடியில் பிறந்திருக்கிருன் என்பதைப் பொருள்படுத்த வேண்டியதில்லை என்பதுதானே நியதி. நான் வேட வேந்தனுக்கு மகனுகப் பிறந்திருப்பதற்குப் பொறுப்பாளி நான் அல்லன். அது தெய்வாதீனமாக நடந்துள்ளது. கலையில் நான் படைத்துள்ள ஆர்வத்தையே தங்களிடம் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கலை

நாட்டத்தை ஆழ்ந்து வளர்த்து வருபவனை ஒருநாளும் புறக்கணிக்கலாகாது என்பது கோட்பாடு.

துரோணர்: நீ சொல்லுவது முற்றிலும் மெய். நீ கலைக்கு அருகதை வாய்த்துள்ளவன் என்பதை அறிய வருகிறேன். ஆயினும் நான் பூண்டுள்ள திட்டத்தில் நீ இடம்பெறமாட்டாய். போர்புரியத் தகுதி வாய்ந்த க்ஷத்திரிய இளைஞர்களுக்கே என் கலையை எடுத்துப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க நான் உத்தேசித்துள்ளேன். அத்தகைய திட்டத்தில் உனக்கு இடமில்லை. ஆகையால் தான் உனக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்தையை எடுத்து வழங்க மறுக்கிறேன்.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, தங்களுடைய திட்டத்தை மாற்றியமைக்கும்படி நான் கனவிலும் கருதேன். க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்திருப்பவர்களுக்கே தங்களுடைய ஞானப் பொக்கிஷத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்பது தங்களுடைய திருவுளப்பாங்கு ஆகில் அது என்னுடைய தௌர்ப்பாக்கியம். ஆயினும் தங்களுடைய திட்டத்துக்கு இடுக்கண் விளைவியாது அடியேனுக்கும் தாங்கள் ஒரு போக்கில் அனுக்ரஹத்தையாவது எனக்குக் கொடுத்தருளுங்கள்.

துரோணர்: நீ நாடுகிற வேறு அனுக்ரஹம் யாது?

ஏகலைவ்யன்: விப்ர வேந்தே! ஏற்கனவே தங்களை நான் என்னுடைய குருவாக மானஸீகமாக ஏற்றுள்ளேன். அதை இனி நான் எக்காரணத்தை முன்னிட்டாவது எப்பொழுதாவது மாற்றமாட்டேன். இந்தத் தீர்மானத்தில் நான் நிலைத்திருக்கும்படி என்னைத் தாங்கள் ஆசீர்வதித்தால் போதுமானது. இதுவே எனது விண்ணப்பம்.

துரோணர்: ஏகலைவ்யா, உன்னுடைய குரு பக்தியையும் சிரத்தையையும் நான் பாராட்டுகிறேன். மாணுக்கனொரு வன் மானஸீகமாக எந்த ஆச்சாரியனை வேண்டுமானு லும் தன்னுடைய குருவாக சங்கல்பித்துக்கொள்ளலாம். அதற்கு யாருமே தடை சொல்ல முடியாது. தடை சொல்லுவதும் பொருந்தாது. உன் இஷ்டம் போல் நீ நடந்துகொள். இங்கே நான் பயிற்சிகொடுத்து வரு கிற மாணுக்கர் கூட்டத்தில் மட்டும் உன்னை நான் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டேன்.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ! தாங்கள் கொண்டுள்ள தீர்மானம் ஒருநாளும் எனக்கு இடைஞ்சல் ஆகாது. மானஸீக மாகத் தங்களை என் குருவாக வைத்துக்கொள்ளுதற்குத் தாங்கள் தடைபோடமாட்டீர்கள் என்று பகர்ந்தருளி யுள்ளீர்களே, அதுவே எனக்குப் போதுமானது. தங்க ளுடைய அனுக்ரஹத்தால் என்னுடைய இலட்சி யத்தை நான் நிறைவேற்றுவேன் என்னும் உறுதி எனக்கு உண்டு.

துரோணர்: இளைஞா, தலைமாணுக்கன் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகளெல்லாம் உன்னிடம் தென்படுகின் றன. ஆயினும் நான் கொண்டுள்ள திட்டத்தினின்று விலகும் எண்ணம் எனக்கில்லை. உனக்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாவதாகுக. சென்று வா.

ஏகலைவ்யன்: குருவே துணை, குருவே போற்றி, குருவே போற்றி! போற்றி.

(போகிருன்)

காட்சி 7.

(ஏகலைவ்யன் புரிகிற மானஸ பூஜை)

ஏகலைவ்யன்: குழந்தை ஒன்றுக்குத் தாயை விட்டுப் பிரிந்திருக்கின்ற நெருக்கடி நேருகின்றபொழுது அதனுடைய தாயன்பு பன்மடங்கு வளருகிறது. அத்தகைய நெருக்கடியில் நானும் இப்பொழுது இருந்து வருகின்றேன். குருவின் வடிவம் என் மனதைவிட்டு மாருது மிளிர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி எண்ண எண்ண ஆர்வம் என்னிடத்து அதிகரிக்கிறது. கிருபை கூர்ந்து ஆச்சாரியதேவர் என் உள்ளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிருர். தனுர் வேதக் கலையை நான் பயிலவேண்டுமென்று விரும்புகிறபொழுதெல்லாம் அவர் என் சித்தமிசை வீற்றிருந்துகொண்டு பாடம் புகட்டி வருகிருர். மலர் தாஞக மலர்வதுபோன்று என் உள்ளத்தினுள் கலைஞானம் வடிவெடுத்து வருகிறது. இன்னின்ன பாங்குகளில் வில்லைப் பற்றிப்பிடி. இன்னின்ன பாங்குகளில் அம்பைத் தொடுத்துவை. இன்னின்ன பாங்குகளில் இலக்கை நோக்கிக் குறிபிடி. இன்னின்ன பாங்குகளில் அம்பு எய்திடு என்றெல்லாம் குருதேவர் எனக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வருவதாக நான் உணருகிறேன். நான் பயின்று வரும் வில்வித்தைக்கு விக்கினம் ஏதும் இல்லை. ஆச்சாரியரைத் தரிசித்த நாள் முதற்கொண்டு என்னிடத்துப் புதிய வேகம் ஒன்று உருவெடுத்திருக்கிறது. அது மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. என்னை நான் பாக்கியவாஞக உணருகிறேன். குரு கிருபை பரிபூரணமாக என்மீது அமையப்பெற்றிருப்பதாக அறிகிறேன். ஆர்வம் நிறைந்த

இத்தகைய மானஸ பூஜைக்குத் துணைபுரிகின்ற பாங்கில் பாகிய பூஜையும் நான் பண்ணி வருவேன். அதற்காக வென்று ஆச்சாரிய தேவரின் விக்கிரஹம் ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளுவேன். காயத்தால் நான் நிறைவேற்ற வேண்டிய குரு கைங்கரியங்களையெல்லாம் அந்த விக்கிரஹத்தின் வாயிலாக அவருக்கு அன்புடன் புரிந்து வருவேன். அவருடைய அனுக்ரஹத்தை முகாமையாக வைத்துக்கொண்டு தனுர்வேதப் பயிற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடுவேன். இதற்கு நிகரான வாய்ப்பு யாது உளது? என்னைக் கிருதார்த்தனாக அறிகிறேன். கிடைப்பதற்கரிய குருவின் அனுக்ரஹம் எனக்குப் பரிபூரணமாகக் கிட்டியிருக்கிறதென்று உணருகிறேன். பாகிய பூஜைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் இனி நான் அமைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

காட்சி 8.

(பாஹிய பூஜையும் பயிற்சியும்)

துரோணாச்சாரியர் விக்கிரஹத்துக்கு ஏகலைவ்யன் தீபம் ஏற்றுகிறான், தூபம் கொளுத்துகிறான், மாலை சூட்டுகிறான், நைவேத்யம் அமைக்கிறான், தியானம் பண்ணுகிறான், ஆசனம் படைக்கிறான், தோழர்களைக் கூப்பிடுகிறான், தீபாராதனை பண்ணுகிறான். கூடியவர்கள் பஜனை பண்ணுகிறார்கள். ஓம் குரு, சத்குரு, ஹர குரு ஓம் என்று நாம உச்சாரணை செய்கின்றனர். (ஆறு தடவை பாடுகிறார்கள்.) ஓம் குரு (ஒருவன்) ஸத்குரு (எல்லோரும்) நர்த்தனம் புரிகிறார்கள். பிரசாதம் வழங்கப்படுகிறது.

காட்சி 9.

(ஏகலைவ்யன் கனவில் துரோணுச்சாரியர் தோன்றுகிருர்.)

துரோணர்: ஏகலைவ்யா, மனிதனுக்கு அமைந்துள்ள வாய்ப்புகளுள் காலம் மிக முக்கியமானது. கணப்பொழுது கணப்பொழுதாக அது கடந்து போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. கடந்துபோன ஒரு கணத்தை மீண்டும் பெறமுடியாது. ஓர் ஊரை நோக்கி நிதானமாக நடந்து போகிறவன் வேகமாக நடந்து நிதானத்துக்கு ஈடுசெய்து கொள்ளலாம். ஒரு காலத்தில் செல்வம் சம்பாதியாதிருந்தவன் மற்ருெரு காலத்தில் அதிகப்படி செல்வம் சம்பாதித்துக் குறைசெல்வத்தை நிறைசெல்வமாக்கலாம். மறந்து போன பாடத்தை மீண்டும் கற்று அதற்கு ஈடுசெய்து கொள்ளலாம். பிறர்க்குச் செய்த தீங்குக்குப் பரிகாரமாகப் பன்மடங்கு நலன் செய்து தீங்கைத் தவிர்க்கலாம். செய்யவேண்டியதைச் செய்யாது விட்டதற்கு ஈடு ஆக ஒருவன் செயலைப் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்தலாம். ஆனல் வீணே கழிந்து போன காலத்துக்கு ஈடு ஏதுமில்லை. ஆதலால் அறிவு படைத்துள்ள மானுடன் ஒருவன் காலத்தின் மகிமையை நன்கு அறிந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிருன். அதைஅறிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக அவன் வீண்பொழுது போக்கலாகாது.

ஏகலைவ்யன்: குருதேவா, தங்கள் போதனையில் பரந்த கருத்து அடங்கியிருக்கிறது. காலத்தை நன்கு பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டவர்கள் பாக்கியவான்கள். என் ஜன்மத்தில் இதுவரையிலும் நான் வீண்காலம்

போக்கியதாகத் தெரியவில்லை. இனிமேல் கண்ணும் கருத்துமாகக் காலத்தை நல்ல காரியங்களுக்காகவே பயன்படுத்துவேன். தங்கள் கிருபையால் காலத்தின் மகிமையை இப்பொழுது நன்கு அறிகிறேன்.

துரோணர்: ஏகலைவ்யா, காலத்தை நன்கு பயன் படுத்துவது கடவுள் வழிபாட்டுக்கு நிகரானது. கடவுள் கால சொரூபமாகவும், காலத்தைக் கடந்தவராகவும் இருக்கிறார். உடல் எடுத்துள்ள நாம் அனைவரும் காலத்தில் கட்டுண்டிருக்கிறோம். அவ்வுண்மையை அறிந்து கொண்டு ஒவ்வொரு கணப்பொழுதையும் நன்கு பயன் படுத்துவோமானால் அது கடவுளுக்குப் பிரீதிகரமாகிறது. காலத்தை நன்கு பயன்படுத்துகிறவர்களுக்கு அவருடைய கருணை கிட்டுகிறது.

ஏகலைவ்யன்: குருதேவா, தாங்கள் புகட்டுகிற இக்கோட்பாடு மனத்தகத்து மறைந்து கிடந்த மருளைப் போக்குகிறது. முறையாக நாடுகிறவர்களுக்கு இறைவனுடைய அருள் யாண்டும் சொந்தம் என்பதை நான் இப்பொழுது அறிய வருகிறேன். நிச்சயமாக ஆண்டவனுடைய அருளுக்கு என்னை நான் சொந்தமாக்குவேன்.

துரோணர்: ஏகலைவ்யா, மற்றும் ஓர் உண்மையை உனக்கு எடுத்து உபதேசிக்கிறேன். அதை ஏற்று நன்கு பயன் படுத்துவாயாக. சிரத்தை என்பது அவரவர் மன நிலையைப் பொறுத்ததாகும். சிரத்தை என்னும் தெய்விக சம்பத்தானது பேரூக்கம் எனப் பொருள்படுகிறது. நல்வழியில் மனிதன் எடுத்துக்கொள்ளும் மேலான முயற்சியும் சிரத்தை எனப் பொருள் படுகிறது. 'யோ யத், சிரத்த: ஸ ஏவ ஸ:' என்பது வேத வாக்கு.

வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு

என இது பொருள்படுகிறது. சிரத்தையின் வல்லமை ஒரு உதாரணத்தின் வாயிலாக விளக்கப்படுகிறது. சிலந்திப்பூச்சி தன் சரீரத்தினின்று உண்டு பண்ணுகிற நூல் ஆனது மிக மெல்லியது. ஆயினும் அதற்குத் தக்க வேகம் கொடுத்தால் எஃகுத் தகடு ஒன்றை அது பொத்துக்கொண்டு போம் என்பது கோட்பாடு.

சிலந்திப்பூச்சியின் நூல் ஒருவாறு கட்புலனாகிறது. மனிதன் எண்ணுகிற எண்ணமோ மிக நுண்ணியது. அது ஒருபொழுதும் கட்புலனாகாது. ஆயினும் அதன் வேகம் அளப்பரியது. மனிதனுடைய சொரூபத்தையே மாற்றியமைக்க வல்லது எண்ணம்.

எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.

என்பது மறைமொழி. முறையாக எண்ணுபவன், தன் எண்ணத்தை ஒரு கணப்பொழுதில் நிறைவேற்றலாம். தன் மனதை நன்கு பண்படுத்தியவன் ஒரு கணப்பொழுதில் முக்த புருஷனாகலாம். எண்ணத்தின் திறன் அத்தகையது. மனத்தூய்மைக்கு ஏற்ப எண்ணத்தின் திறன் மேலோங்குகிறது. நல்ல மனம் படைத்தவனாக இரு. மேலான எண்ணத்தையே எண்ணிவா. நீ பெற விரும்புகிற கலைகளெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்கிற பாங்கில் உள்ளத்தில் உருவெடுக்கும்.

(ஏகலைவ்யன் கனவினின்று திடுக்கிட்டு எழுந்திருக்கின்றான். துரோணர் மாயமாக மறைந்து போகிறார். அவர்

புகட்டிய போதனைகளை வியப்புடன் ஏகலைவ்யன் விமர்சனம் செய்கிறான்.)

குரு கடாட்சம், குரு கடாட்சம்! என் குருநாதருடைய கிருபையை அளந்தெடுக்க யாருக்குத்தான் இயலும். பசுமரத்தாணி போன்று இரண்டு பெரிய கோட்பாடுகளை அவர் எனக்குப் புகட்டியுள்ளார். காலத்தை நான் நன்கு பயன்படுத்துவேன். சிரத்தை அல்லது ஊக்கத்தில் நான் மேலும் மேலும் முன்னேற்றமடைவேன்.

நள்ளிரவில் நல்ல கனவு கண்டு விழித்துக்கொண்ட நான் இன்னும் சிறிது நேரத்துக்கு தியானம் பண்ணுவேன். நான் கற்ற கல்வி தியானத்தில் உறுதிபெறும்.

காட்சி 10.

(வேட இளைஞர்கள் வழிப்போக்கனுக்குத் தடை செய்தல்.)

முதல் இளைஞன்: அடே 'தோழர்காள்' மான் மந்தை இந்தப் பாதைக்குக் குறுக்கே போகிற அறிகுறிகள் இவ்விடத்தில் தென்படுகின்றன. தக்கமுறையில் இவ்விடத்தில் கண்ணி வைப்போம். பத்து இருபது மான்கள் இவ்வழியைத் தாண்டிப் போகிறபொழுது அவைகளுள் இரண்டு ஒன்றாவது கண்ணியில் மாட்டிக்கொள்ளுவது உறுதி. அப்படி மாட்டிக்கொண்டவைகளை நாம் உயிரோடு பிடித்துக்கொள்ளுவோம்.

இரண்டாவது இளைஞன்: கண்ணி வைப்பதில் நாம் வல்லவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இவ்விடம் வழிப்போக்கர்களுக்குப் பாதையாயிருக்கிறது. நாம்

கட்டிவைக்கும் கண்ணி அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாயிருக்குமே. வழிப்போக்கர்களுக்கு இடையூறு பண்ணுவது பொருந்துமா?

மூன்ருவது தோழன்: இந்த வனந்தரத்தில் வழிப்போக்கர்கள் வருவது மிக அரிது. சூரிய உதயத்திலிருந்து அஸ்தமனத்துக்குள் நாளொன்றுக்கு நான்கு பேர், ஐந்துபேர் காண்கிறோம். சில நாட்களில் யாரும் வருவது கிடையாது. ஆதலால் நம் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவோம்.

நான்காவது தோழன்: ஒரு வேளை யாராவது வழிப்போக்கர் வந்துவிட்டால் அவர்களை நாம் நிறுத்தி வைத்தாக வேண்டும். வேறு உபாயமில்லை.

ஐந்தாவது தோழன்: இல்லை, நாம் நிறுத்தி வைக்க வேண்டியதில்லை. அதோ அந்த மாற்று வழியில் போகும்படி அவர்களைத் தூண்டுவோம்.

(இளைஞர்கள் மான் பிடிப்பதற்காகப் பாடிக்கொண்டும், ஆடிக்கொண்டும் கண்ணி வைக்கிருர்கள். வழிப்போக்கன் ஒருவன் வருகிருன்.)

முதல் தோழன்: ஐயா, இந்த வழியில் போக வேண்டாம்.

வழிப்போக்கன்: நான் போய்த்தானே ஆகவேண்டும்.

மூன்ருவது தோழன்: மான் பிடிப்பதற்கு நாங்கள் இவ்வழியில் கண்ணி வைத்திருக்கிறோம். அதை ஒதுக்கி விட்டுப் போக உனக்கு அனுமதி தரமாட்டோம்.

வழிப்போக்கன்: பொது வழியை இப்படி நீங்கள் அடைத்து வைப்பது பொருந்தாது. நீங்கள் வைத்துள்ள கண்ணியைக் கலைத்தெடுங்கள்.

ஐந்தாவது தோழன்: கட்டி வைத்துள்ள கண்ணியை நாங்கள் கலைக்க மாட்டோம். திரும்பிச் சிறிது தூரம் சென்று இடப்பக்கம் பிரிகிற ஒடுங்கிய பாதையில் நீங்கள் போகலாம். அது வளைந்து வளைந்து போய் நெடுந் தூரத்துக்கப்பால் இந்தப் பெரும் பாதையில் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆகையால் தயங்காது அந்த வழியில் நீங்கள் போகலாம்.

வழிப்போக்கன்: அடே சிறுவர்காள், என் முதுகில் பெரிய மூட்டை ஒன்றை மாட்டி வைத்திருக்கிறேன் பாருங்கள். இதைத் தூக்கிக்கொண்டு நான் அனாவசியமாக நெடுந் தூரம் நடக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் கூசாது பேசுவது பொருந்தாது.

முதல் தோழன்: நாங்கள் கட்டிய கண்ணியைக் கலைக்க மாட்டோம். இவ்வழியில் போக உனக்கு அனுமதி தரமாட்டோம்.

வழிப்போக்கன்: மக்களுக்குரிய பொதுப் பாதையில் கண்ணி கட்டி வைப்பதும், வழிப்போக்கர்களுக்கு இடைஞ்சல் பண்ணுவதும் உங்களுக்குப் பொருந்தாது.

இரண்டு தோழர்கள்: (சேர்ந்துகொண்டு) மான் பிடிக்க நாங்கள் கண்ணி கட்டி வைத்திருப்பதைக் கலைக்க வேண்டுமென்று நீ கூறுவது பொருந்தாது.

வழிப்போக்கன்: கண்ணியை நீங்கள் கலைக்காவிட்டால், அதை நானே கலைத்துவிட்டு நான் என் வழியில் போவேன்.

தோழர்கள்: நாங்கள் விடமாட்டோம்.

(கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டு கைச்சண்டை நிகழுகிறது. ஏகலைவ்யன் வருகிறான்.)

ஏகலைவ்யன் : ஓய் தோழர்களே, நிறுத்துங்கள் உங்களுடைய கைவரிசையை. வழிப்போக்கன் ஒருவனோடு நீங்கள் ஏன் வீண் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

முதல் தோழன் : ஏகலைவ்யா! நாங்கள் சொல்லுவதைச் சிறிது காது கொடுத்துக்கேள். மான் பிடிக்க நாங்கள் இங்கே கண்ணி கட்டி வைத்திருக்கிறோம். அதைக் கலைத்துத் தள்ளி விட்டுப் போக இம்மனிதன் முயலுகிறான். அதற்கு இடம் தரமாட்டோம் என்று அவனோடு வழக்காடுகிறோம். அவனை அம்மரத்தில் கட்டி வைக்க நாங்கள் திட்டமிட்டோம். அதற்குள்ளாக நல்ல வேளைக்கு நீயும் இங்கு வந்துள்ளாய். நீ பக்திமான், நல்வழியில் போகிறவன். நீ அனுமதி கொடுத்தால் போதுமானது. இம்மனிதனைத் திரும்பிப் போகும்படி உந்தித் தள்ளுகிறோம். அவன் போக மறுத்தால் இங்கேயே கையையும் காலையும் கட்டிப்போட்டு விடுவோம்.

ஏகலைவ்யன் : தோழர்காள், நீங்கள் வேடச் சிறுவர்கள். முரட்டுத்தனம் படைத்தவர்கள். நீங்கள் காட்டுகிற கைவரிசைதான் நல்வழி என நினைக்கிறீர்கள். அப்படிச் செய்ய வேண்டாம்.

வழிப்போக்கன் : மதிப்புக்குரிய இளைஞா, நான் சொல்லுவதைச் சிறிது கவனித்துக் கேள். இந்தப் பெரிய மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு பொது வழியில் நான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பாதையில் நான் போகலாகாது என்று இந்த முரட்டுப் பையன்கள் என்னோடு சண்டை போட்டுத் தடை செய்கிறார்கள். பின் பக்கமிருக்கிற ஏதோ ஓர் ஒடுங்கிய பாதையில் இடப்

பக்கம் நான் சுற்றியலைந்து போக வேண்டுமென்று இவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். வழிப்போக்கனுக்கு இப்படி இடைஞ்சல் செய்வது நியாயமா என்று நீ எண்ணிப்பார். தயவு செய்து இவர்களுக்குக் கொஞ்சம் புத்தி புகட்டு. தடையேதுமின்றிப் பொது வழியிலேயே நான் போவதற்குக் கொஞ்சம் துணைபுரி.

ஏகலைவ்யன் : இளைஞர்காள்! நீங்கள் நடந்து கொண்டது ஒருபொழுதும் நல்வழியாகாது. நமக்கு எவ்வளவுதான் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது வழிப்போக்கர்களாக வரும் வேற்றூர்களுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுப்பது நம் கடமையாகும். பிறர்க்கு உபகாரம் செய்து எவ்வளவு சுலபத்தில் புண்ணியம் தேடிக் கொள்ளலாம். அதற்கு மாறாகப் படாதபாடுபடும் வழிப்போக்கன் ஒருவனைத் துன்புறுத்தி நீங்கள் ஏன் பாப மூட்டையைத் தேடிக்கொள்ளுகிறீர்கள்?

இளைஞர்கள் : நாங்கள் கட்டி வைத்திருக்கிற கண்ணியைக் கலைக்க வேண்டுமென்று இவன் அதிகாரத்தோடு பேசுகின்றானே. அப்படிப் பேசுவது சரியா?

ஏகலைவ்யன் : நெறி வழுவி நடந்து கொள்பவனை நெறி நிற்பவன் அதட்டலாம், மிரட்டலாம். அதிகாரமும் செலுத்தலாம். உடல் பலத்தை முன்னிட்டோ, ஆட்கள் கூட்டத்தின் பலத்தை முன்னிட்டோ யாருக்கும் தீங்கு செய்யலாகாது. தீங்கு செய்கிறவன் தாற்காலிகமாக வெற்றியடையலாம். ஆனால் தீமையினின்று நிலைத்த நலன் ஒருநாளும் வாராது. நன்மை கடைப்பிடிப்பதற்கு நிகரான அறநெறியில்லை. 'வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்' என்னும் தற்பெருமை பூண்டுகொண்டு பிறரைத்

துன்புறுத்துவதற்கு நிகரான தீமையில்லை. கொடுமை யைக் குதூகலத்துடன் கையாளுபவன் அதிவிரைவில் அழிந்துபட்டுப் போவான்.

தோழர்கள்: ஏகலைவ்யா, ஏதோ விளையாட்டுத்தனமாக நாங்கள் இம்மனிதனுக்குத் தீங்கு செய்து விட்டோம். இனி இது போன்று நாங்கள் பிழை செய்யமாட்டோம்.

ஏகலைவ்யன்: வழிப்போக்கரே, மன்னித்தருளுங்கள். சிறி யோர் செய்கின்ற பிழை சிறியதாயினும் பெரியதாயி னும் அதைப் பொறுத்தருளுவது பெரியோர் கடமை. இவர்கள் செய்த குற்றத்துக்கு ஈடு ஆக உங்கள் மூட் டையைக் கொஞ்ச தூரம் நான் சுமந்து வந்து உங்களை வழியனுப்பி வைக்கிறேன். இச்சிறுவர் செய்த பொல் லாங்கை இப்பொழுதே மறந்து விடுங்கள்.

வழிப்போக்கன்: சீலமும், ஒழுக்கமும் நிறைந்துள்ள இளைஞா, உனக்கு வந்தனம். நீ இவ்வேளையில் இங்கு வாராதிருந்தால் நான் பெருந்துயரத்துக்கு ஆளாயிருந் திருப்பேன். உன்னுடைய வருகை தெய்வாதீனமானது என்று பாராட்டிப் போற்றுகிறேன்.

காட்சி 11.

(ஒரு பிராமணனுக்கும் ஏகலைவ்யனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணை)

பிராமணன்: இளைஞா, நீ ஆழ்ந்து ஈசுவர உபாசனையில் ஈடுபடுபவன் போன்று தென்படுகிறாய். ஆனால் உனக்கு உபநயனச் சடங்கு நிகழ்ந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்த வைதிகச் சடங்கு இல்லாது நீ வழிபாட்டில் முன் னேற்றமடைய முடியாது என்பது தெரியுமா?

ஏகலைவ்யன்: பெரியோய், நீ பகருவது யாது என்பது எனக்குப் புலப்படவில்லை. எனக்கு விளங்கும்படி விஷயத்தை எடுத்து விளக்கிச் சொல்ல மாட்டாயா?

பிராமணன்: சிறுவன் ஒருவனுக்கு வயது சுமார் ஆறு அல்லது ஏழு ஆகியிருக்கும் பொழுது கடவுள் வழிபாடு வேதத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடி அவனுக்குப் புகட்டப்படுகிறது. அந்தச் சம்ஸ்காரத்தைச் சான்றோர் ஒருவரிடமிருந்து ஏற்றுக்கொண்ட பிறகே அவன் தெய்வ ஆராதனைக்கு அருகதை உடையவனுகிருன்.

ஏகலைவ்யன்: நண்பா, நீ நவிலுவது நகைப்புக்குரிய கோட்பாடாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் சுவாசித்து உயிர் வாழ்ந்து வருகிறேன். இச் செயலை வேறு யாரும் எனக்குத் துவக்கித் தரவில்லை. என்னிடத்துத் தானுக வடிவெடுத்த செயல் இது. பிறர் புகட்டித் தராது நாம் சுவாசிக்கலாகாது என்று தடை செய்வதற்கு நிகராக இருக்கிறது நீ பேசுகிற பேச்சு.

பிராமணன்: உயிர்வாழ்வன அனைத்தும் பிறப்பெடுத்த உடனே சுவாசிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. பிறர் யாரும் அந்த இன்றியமையாத செயலைப் புகட்டித் தரவேண்டியதவசியமன்று. ஆனால் தேவாராதனை அத்தகையதன்று. குரு சிஷ்ய பரம்பரையாக உபதேசிக்கப் பெற்றே வழிமுறை வழிமுறையாக வழிபாடு நடைபெற்று வருகிறது. குருவின் உபதேசமில்லாது நிகழுகிற ஆராதனை அனர்த்தமாகப் போய்விடுகிறது. எவ்வளவு காலம் மானுடனொருவன் தனக்குத் தோன்றுகிற பிரகாரம் தேவாராதனை செய்து வந்தாலும் அவன் ஒரு பொழுதும் முன்னேற்றமடைய மாட்டான்.

ஏகலைவ்யன்: பாண்டித்யம் படைத்துள்ள பெரியோய், நான் சொல்லுவதைச் சற்று கவனித்துக் கேள். சுவாசிப்பது எப்படித் தற்செயலாய் உயிர்களிடத்தில் அமைந்திருக் கிறதோ அப்படி அண்ணலின் வழிபாடு என்னிடத்துத் தானுக அமைந்திருக்கிறது. அல்லும் பகலும் நான் அதிலேயே ஆழ்ந்து மூழ்கியிருக்கிறேன். சுவாசிப்ப தைச் சிறிது நேரம் அடக்கி வைக்கலாம். ஆனுல் வழி பாட்டை எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் நிறுத்திவிட எனக்கு இயலாது. பிறர் துவக்கித் தராமையினுல் இது அனர்த்தமாகப் போய்விடும் என்று இயம்புகிருயா?

பிராமணன்: நீ படைத்திருக்கிற பாங்கு பாராட்டத் தக் கதே. ஆயினும் ஐதிகத்துக்கு உட்பட்டு உபநயனச் சடங்கு சான்ருேர் ஒருவரிடமிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளு வதே முறை.

ஏகலைவ்யன்: அத்தகைய சடங்கு எதையும் நான் ஏற்ற வனல்லன். அதை முன்னிட்டு எத்தகைய குறைபாடும் என்னிடத்து அமைந்திருப்பதாகத் தென்படவில்லை. உடல் வளர்ச்சி தானுக நிகழ்வது போன்று தேவாரா தனையில் ஊக்கமும் என்னிடத்துத் தானுகவே வலுத்து வருகிறது. எனக்கு ஏது குறையுமில்லை.

பிராமணன்: நீ நேர்வழியில் போகின்ருய் அல்லது மார்க்கம் மாறிப் போகின்ருய் என்பதை நீ எப்படி அறிந்து கொள்வாய்? அறிஞர் ஒருவர் காட்டித் தந்தால் தானே அது உனக்கு விளங்கும்.

ஏகலைவ்யன்: வழிபாட்டில் நான் போகிற போக்கில் குறையோ, குற்றமோ ஏதாவது இருப்பதாக உங்களுக்

குத் தெரிந்தால் அதைத் தயவு செய்து எனக்கு எடுத் துக் காட்டி உதவுங்கள்.

பிராமணன் : நீ செய்து வருகிற ஆராதனையில் குறை ஏதும் தென்படவில்லை. ஆயினும் ஐதிகத்துக்கு ஒப்ப குரு சிஷ்ய பரம்பரையாக ஆராதனை முறைகளைத் தகுதி வாய்ந்த பெரியவர் ஒருவரிடமிருந்து கற்றுக் கையாளு தலே சரியான உபாயம் எனப் பெரியோர்கள் பகரு கின்றனர்.

ஏகலைவ்யன் : யாரும் புகட்டித்தராது வயது வர வர நடக்க நானே கற்றுக்கொண்டேன். பிறகு நீந்தவும் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்ன முறையில் வழிபட்டுவா என்று உள்ளத்தினுள்ளே ஒண் பொருள் ஒன்று இருந்து கொண்டு என்னை ஏவுகிறது. அப்பொருள் காட்டியருளுதற்கேற்ப வழிபாட்டில் நான் ஆழ்ந்துமூழ்கு கிறேன். வழிபடும் பொழுது காலம் கடந்து போவது எனக்குத் தென்படுவதில்லை. இடமும் மறைந்து பட்டுப் போகிறது. அக்கம் பக்கமிருக்கும் யாவும் காட்சியி னின்று மறைந்து போகின்றன. உள்ளத்தெளிவும் பேரானந்தமும் என்னிடத்தில் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றன. இதில் பிசகு ஏதாவது இருந்தால் தயவு செய்து எனக்குக் காட்டி உதவுங்கள்.

பிராமணன் : இளைஞா, நீ செய்து வருகிற வழிபாட்டில் குறை ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஜன்மாந்தரத்தில் விட்டகுறை, தொட்டகுறை என்று பலவிதமாகப் பகரு கிறார்கள். அக்கோட்பாட்டுக்கு ஒப்ப நீ முன்னேற்றம் அடைந்துகொண்டு வருகிறாய். ஐதிகத்தை அனுசரித்து நான் உபநயனம்பெற்று உபாசனை பண்ணி வருகிறேன்.

எனினும் நீ அடைந்துள்ள பெருநிலையை நான் இன்னும் எட்டவில்லை. தெய்வம் உனக்குச் சகாயம் புரிவாராக. நான் சென்று வருகிறேன்.

பிராமணன் : தனியாக.........

"ஆராதனைக்குத் தகுதிவாய்ந்தவர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களுக்கு வைதிக சம்ஸ்காரம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்பது கோட்பாடு. ஆர்வத்தோடு நல்ல அதிகாரி ஒருவன் ஞானத்தை நாடுகிறபொழுது அவனுக்கு மனமுவந்து அதை எடுத்து வழங்கவேண்டும். நல்ல உபாசகர்களையும் ஞானவான்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டு வருகிறவர்கள் மேன்மையுறுகின்றனர். நல்ல அதிகாரிக்கு ஞானத்தை வழங்க ஒருவன் மறுத்தால் அந்த ஞானம் அவனை விட்டு மறைந்து போகிறது. தகுதி வாய்ந்த சந்ததியும் அவனுக்கு வாய்க்காது என்பது சாஸ்திர விதி. பிறப்பை முன்னிட்டு இவன் போன்ற அதிகாரிக்கு சம்ஸ்காரத்தைச் செய்து வைக்க மறுக்கிறவர்கள் கீழ்மையுறுவது திண்ணம்.

காட்சி 12.

(ஏகலைவ்யன் நள்ளிரவில் எழுந்திருந்து நாம பஜனை பண்ணுகிறான்.)

ஜய கணேச ஜய கணேச ஜய கணேச பாஹிமாம்
ஸ்ரீ கணேச ஸ்ரீ கணேச ஸ்ரீ கணேச ரக்ஷமாம்

(மூன்று தடவை)

(கணபதி பிரசன்னமாகிறான். தலையில் குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டு வீழ்ந்து வணங்குகிறான்.)

ஏகலைவ்யன்: மகாகணபதயே நம: விக்னராஜா, பார்வதி புத்ரா, ஞான சிந்து லம்போதரா, மூஷிக வாஹனு! உன்னைப் போற்றுகிறேன். கிருபை கூர்ந்து நீ காட்சி கொடுத்து அருளுகின்ருய். உன்னுடைய அனுக்ரஹத்தினுல் எனக்குச் சிரேயஸ் அனைத்தும் வாய்ப்பதாகுக.

கணபதி: ஏகலைவ்யா, ஒருமை மனதாக நீ குரு பக்தியில் ஈடுபட்டிருக்கிருய். அதனுல்தான் ஆத்ம சாதனத்தில் நீ அதிவேகம் முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிருய். உனக்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாகுக.

ஏகலைவ்யன்: விக்னராஜனே, உன்னைப் போற்றுகிறவர்கள் விக்னங்களினின்று விடுதலை அடைகிருர்கள் என்பது கோட்பாடு. ஆனுல் எல்லார்க்கிடையிலும் அக்கோட்பாடு நிறைவேறுவதில்லை. அதற்குக் காரணம் யாதோ?

கணபதி: மக்கள் என்னை விக்னராஜன் என்று அழைக்கின்றனர். ஆனுல் அதன் உட்கருத்து அவர்களுக்கு விளங்குவதில்லை. என்னை வழுத்துகிற சிலருக்கு நான் விக்னத்தைப் போக்குகிறேன். வேறு சிலர்க்கு விக்னத்தை விளைவிக்கிறேன். அது அவர்களுக்கு விளங்குவதில்லை.

ஏகலைவ்யன்: விக்னத்தைப் போக்கு என்று வேண்டுகிறவர்களுக்கு விக்னத்தை வளர்ப்பது, விநயகா, பொருந்துமா?

கணபதி: தாயின் இடுப்பிலிருக்கும் சிசு ஒன்று எரிகிற தீபத்தைப் பிடிக்க முயலுகிறது. ஆனுல் தாயோ தீபத்திற்கு எட்ட நின்றுகொண்டு தன் குழந்தை அந்த அக்னிப் பிழம்பைத் தொட இடம் தருவதில்லை. அவள் செய்வது நியாயந்தானே!

ஏகலைவ்யன்: ஆம் பிரபோ! முற்றிலும் நியாயமானதே.

கணபதி: அதே பாங்கில் சிலர்க்கு வாய்த்திருக்கும் விக்னங்களை விலக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் வேண்டுகின்றூர்கள். அத்தகைய விக்னங்களை உறுதியாகப் போட்டு வைத்திருப்பதால்தான் அவர்கள் தீங்குகளினின்று தப்பித்துக்கொள்ளுகிறூர்கள். அத்தகைய விக்னங்களைப் போக்கடித்தால் அவர்கள் நெறி பிறழ்ந்து போய்த் துன்பத்திற்கு ஆளாவார்கள். ஆதலால் விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு நான் விக்னத்தைப் போக்கவில்லை என்ற ஏமாற்றம் உண்டாகலாம். விக்னங்களை நிலைத்திருக்கச் செய்வதால்தான் நான் அவர்களுக்கு நலனை உண்டுபண்ணுகிறேன். உடனுக்குடனே அது விளங்காவிட்டாலும் நாளடைவில் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறமுயற்சிக்கு விக்னம் வந்தது நல்லது என்று உணருவார்கள். ஆக விக்னத்தை விலக்குகிற முறையிலும் விக்னத்தை உறுதிப்படுத்துகிறமுறையிலும் நான் விக்னராஜாவாக இருக்கிறேன். இந்த இரண்டு விதங்களிலும் நான் மக்களுக்கு நலனையே செய்துவருகிறேன்.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, இது ஒரு பெரிய கோட்பாடு. இதுகாறும் நான் இதைப்பற்றி அறியாதிருந்தேன். மக்கள் புரிகிற சில பிரார்த்தனைகள் நிறைவேறப் பெருதிருப்பது அவர்கள் செய்த பாக்கியம் என உணருகிறேன். வேழ முகத்தோனே, நீ விக்னம் போடுதலிலும், விக்னத்தை அகற்றுதலிலும் யாண்டும் விக்னராஜாவாக இருந்து வருவாயாக. உன்னிடத்து மற்ளுரு விண்ணப்பம். மக்கள் எல்லாரும் மேன்மையுற வேண்டு

கிறார்கள். ஆனால் எல்லாரும் மேன்மையுறுவதில்லை. அதற்குக் காரணம் யாதோ?

கணபதி: ஆம். அதற்கேற்ற காரணம் உண்டு. அது மிக எளியது. ஆனால் அது எல்லார்க்கும் விளங்குவதில்லை. செயல்களில் பெரியவை சிறியவை என்கிற பாகுபாடு இல்லை. செயல்களுள் சிலவற்றை அற்பமானவைகள் எனக் கருதி அவைகளைப் புறக்கணிக்கின்றனர். அப் படிப் புறக்கணிக்கின்றவர் மேன்மையுற மாட்டார்கள். செயல்கள் அனைத்தும் ஈசனுடைய அருளால் நிகழ்கின் றன. ஆதலால் எச்செயலையும் அல்பமானதென்று புறக்கணிக்கலாகாது. தற்செயலாய் வாய்க்கின்ற சிறு சிறு செயல்களையும் பேரூக்கத்தோடும் பக்தி விசுவாசத் தோடும் செய்து வருகிறவன் நிச்சயமாக மேன்மையுறு வான். உதாரணம் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள். மக்கள் நடக்கிற பாதையில் முள் ஒன்று கிடக்கிறது. அதைப் பொறுக்கியெடுத்து அப்புறப்படுத்துவது தன் னுடைய அந்தஸ்துக்குப் பொருந்தாது என்று அதைப் புறக்கணிக்கிறவன் மேன்மையுறமாட்டான். வழி பிச கிப்போன சிறு குழந்தை ஒன்று பரிதவிக்கிறது. அது அசுத்தமானது ஆதலால் அதற்கு உதவி ஏதாவது புரி வது பொருந்தாது என்று புறக்கணிக்கிறவர்கள் மேன்மையுறமாட்டார்கள். தோட்டியின் செயலைச் செய் வதும் ஈஸ்வர ஆராதனையே எனக் கருதி அதில் முற் படுபவன் மேன்மையுறுகிறான். அப்போதைக்கப்போது வாய்க்கிற சிறு சிறு சேவைகளையும் சிரத்தையோடு செய்து வருபவன் நிச்சயமாக மேன்மையுறுவான். இது வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேலான கோட்பாடு ஆகும்.

ஏகலைவ்யன்: கண நாதா, உன்னிடமிருந்து வாழ்க்கைக் குரிய மேலான கோட்பாடுகள் இரண்டை இன்று நான் அறிந்துகொண்டேன். விக்ன ராஜாவாகிய நீ, நான் படைத்துள்ள குரு பக்திக்கு விக்னம் போட்டுவிடாதே. குரு பக்திக்கு இடைஞ்சலாயிருக்கிற விக்னங்களை எல் லாம் கிருபை கூர்ந்து விலக்கி ஓட்டுவாயாக.

கணபதி: ஏகலைவ்யா, நீ பேணிவருகிற குரு பக்தியை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். யார் ஒருவன் குரு பக்தியை மேலும் மேலும் வளர்த்து வருகிறானோ அவனுக்குத் தடையாக நிற்கும் விக்னங்களெல்லாம் பறந்தோடி விடும். குருபக்தனாகிய நீ அந்தச் சிரேயஸில் மேலும் மேலும் மேலோங்கி வருவாயாக.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, நமோ நம:

காட்சி 13.

(சரஸ்வதி பூஜை நாளன்று ஏகலைவ்யன் கலைமகளை வழுத்துகின்றான்.)

ஜயசரஸ்வதி ஜயசரஸ்வதி ஜயசரஸ்வதி பாஹிமாம்
ஸ்ரீ சரஸ்வதி ஸ்ரீ சரஸ்வதி ஸ்ரீ சரஸ்வதி ரக்ஷமாம்.

(மூன்று தடவை)

(சரஸ்வதி பிரசன்னமாகின்றாள்)

ஏகலைவ்யன்: தாயே! கலைக்கடலே! உன்னை வணங்கு கின்றேன்.

(வீழ்ந்து வணங்குகிறான்.)

சிறப்பு எதையும் அடையப்பெருத என்னையும் உன் செல்வனுகக் கருதித் தாயே, நீ எனக்குக் காட்சி கொடுத்து அருள்கின்ருய். உன்னுடைய கிருபைக்குக் கைம்மாறு உண்டோ!

கலைமகள்: செல்வா, உன்னிடத்துச் சிறப்பு ஒன்று உண்டு. ஆகையினுல்தான் உன்னுடைய ஊனக் கண்ணுக்கு நான் காட்சி தருகிறேன். குருபக்தியிலேயே ஆழ்ந்த வனுக நீ இருந்து வருகிருய். குருபக்திக்கு நிகரான அருள்பேறு வேறு எதுவுமில்லை.

ஏகலைவ்யன்: தாயே! உன்னுடைய கடாட்சத்தால் நான் பயின்று வருகிற குருபக்தி மேலோங்குக. கலைகள் அனைத்துக்கும் நீ அதிஷ்டான தெய்வமாகத் திகழுகின் ருய். கலைகள் அனைத்தையும் கற்றுக்கொள்ள மனித னுக்கு ஆயுள் போதாது. அதற்கேற்ற அளவு ஆற்ற லும் இல்லை. உய்வு அடைய விரும்புகிற ஒருவன் எதை முக்கியமாகக் கற்கவேண்டும் என்பதைக் கிருபை கூர்ந்து பகர்ந்தருள்வாயாக.

கலைமகள்: மகனே, இப்பொழுது நீ பயின்று வருகிற பயிற்சிதான் கலைகள் அனைத்துக்கும் ஆதரவு தர வல்லது. யார் ஒருவன் குருபக்தியை வளர்த்து வரு கிருனே அவன் கற்கவேண்டிய அனைத்தையும் கற்று வருகிருன். சாதிக்கவேண்டிய யாவையும் சாதித்தவனு கிருன்.

ஏகலைவ்யன்: தாயே, கலைகள் எண்ணிக்கையில் அடங்கா. நானே தனுர்வேதம் என்ற ஒரு கலையில் கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கிறேன். ஏனையவைகளைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நான் படைத்துள்ள இந்த நிலை பாராட்டுதற்கு உரியதாகுமா?

கலைமகள்: செல்வா, மானுடன் ஒருவன் கலைகள் அனைத்திலும் நிபுணன் ஆக முடியாது. ஏதேனும் ஒரு கலை ஒருவனுக்கு வாய்க்குமாகில் அவன் பாக்கியவான். எண்ணிறந்த கலைகளாக நான் இலங்கி வருகிறேன். உன் கலைஞானத்தை விசாலப்படுத்துவதற்கு ஒரு உபாயத்தைக் கையாண்டுவா. கலைவாணன் ஒருவனை நீ சந்திக்க நேரிடும்பொழுது அவனுடைய கலையைச் சுருக்கமாக உனக்கு விளக்கும்படி கேட்டுக்கொள். கேள்வி முயல் என்பதன் கோட்பாடு இதுவே. இம் முறையைக் கையாளுவதன் மூலமாக உன்னுடைய பொது அறிவு விரிவடைந்து வரும். அது உனக்குப் போதுமானது. மரம் ஒன்றுக்கு ஆணிவேர் ஒன்று உள்ளது. சல்லிவேர்களோ எண்ணிக்கையில் அடங்காதவை. ஆணிவேருக்கு நிகராக உன்னுடைய தனுர்வேத வித்தையை வளர்த்துவா. சல்லிவேர்களுக்கு நிகராக ஏனையவர்களிடமிருந்து மற்ற கலைகளை ஓர் அளவு கற்று வா: வித்தையில் வல்லுநன் கையாளுகிற முறை இது ஒன்றேயாம். இதன் வாயிலாக நீ பேரறிஞன் ஆவாய். உன்னிடத்தில் இருக்கிற குருபக்தி இவை யாவுக்கும் நல்ல துணைபுரியும். குருபக்திக்கு நீ ஓர் ஆதர்ச புருஷனாக இலங்குவாயாக.

ஏகலைவ்யன்: தாயே! உன் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

(கலைமகள் மறைகிருள்)

காட்சி 14.

(ஹஸ்தினபுரத்திலுள்ள கல்லூரியில் ஒரு வகுப்பு. துரோணரும் சிஷ்யர்களும்)

பிரார்த்தனை: *ஓம் ஸஹநாவவது ஸஹனௌ புனக்து ஸஹ வீர்யம் கரவா வஹை தேஜஸ் வினாவதீத மஸ்து மாவித் விஷாவஹை ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி:*

துரோணர்: *நல்ல ராஜ்யம் எது?*

யுதிஷ்டிரன்: *ராமராஜ்யம்.*

துரோணர்: *ராமராஜ்யம் என்றால் என்ன?*

அர்ஜுனன்: *முடியரசும், குடியரசும் சமரசம் பெற்றிருப்பது ராமராஜ்யம்.*

துரோணர்: *அதனால் வரும் நலன் யாது?*

பீமன்: *கோமானும், குடிமக்களும் ஒரு பரந்த குடும்பமாக வாழ்ந்து வருவது அதன் சிறப்பு.*

துரோணர்: *குடும்பம் என்றால் என்ன?*

துரியோதனன்: *உடல் வாழ்க்கையில் உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று ஒத்து உழைப்பது போன்று தாய் தந்தையர் மக்கள் ஆகிய எல்லாரும் இனிய நல்வாழ்வைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பது குடும்பமாகும்.*

துரோணர்: *நல்ல மனைவி யார்?*

யுதிஷ்டிரன்: *வாழ்க்கையில் கணவன் கொண்டுள்ள குறிக்கோளை அறிந்து அதற்கு முற்றிலும் துணைபுரிபவள் நல்ல மனைவியாகிறாள்.*

துரோணர்: *நல்ல செல்வன் யார்?*

அர்ஜுனன்: தன்னுடைய ஜீவிதம் தந்தை தாய் ஆகியவர்களுக்கு உரியதென்று அறிந்து தன்னை முற்றிலும் அவர்களிடத்து ஒப்படைத்திருப்பவன் நல்ல செல்வன்.

துரோணர்: கேட்ட கேள்விகளுக்கு நீங்கள் எல்லாரும் பொருத்தமான விடை விடுத்தீர்கள். நீங்கள் கற்று வருகிற கல்வி விரிவடைவதற்கு வெளியிடங்களுக்கு நாம் முகாம் போவது முற்றிலும் அவசியம். காலமெல்லாம் ஹஸ்தினபுரத்தில் கல்லூரியிலேயே அடைப்பட்டிருப்பது போதாது. அண்மையிலுள்ள ஆரண்யத்திற்குச்சென்று ஆங்குச் சில வாரங்கள் தங்கல் போட்டுக் காலத்தை நன்கு பயன்படுத்துவோம். அத்தகைய சூழ்நிலையில் புதிய பயிற்சிகள் பல உங்களுக்கு உண்டாகும்.

காட்சி 15.

[இடம்: ஏகலைவ்யனின் ஆஸ்ரமம்.]

ஏகலைவ்யன்: ஹரகுரு ஹரிகுரு பரகுரு ஓம்
சிவகுரு விஷ்ணுகுரு சற்குரு ஓம்

(மூன்று தடவை)

குருதேவரின் அருளால் மேலான உண்மை ஒன்று இப்பொழுது எனக்குப் புலப்படுகிறது. சாதாரண நிலையில் லலித கலைகள் வேறு, தனுர் வேதம் வேறு. ஆடல், பாடல், ஓவியம் முதலியன லலித கலைகள் ஆகின்றன. மனிதனுக்கு மகிழ்வூட்டுதற்கென்றே அவைகள் அமைந்துள்ளன. போட்டியிலும், போராட்டத்திலும் மனிதனுடைய திறமையைக் காட்டுதற்

கென்றே தனுர்வேதம் அமைந்திருக்கிறது. பரஸ்பரம் உறவாடுவதற்குகென்று அமைந்ததன்று. பிறரை வெல்லுதற்கென்றே அது அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் குருதேவர் அருளால் தனுர்வேதத்திலும் லலித கலை இடம் பெறக்கூடும் என்பதை உணருகிறேன். எதிரியை வெல்லுதற்கென்றல்லாது விளையாட்டுக்காக அவனைக் கட்டிப்போட்டுவிடலாம். விளையாட்டுக்காக வென்று யாரை வேண்டுமானாலும் கட்டிப்போட்டுவிட லாம். யாருக்கும் தீங்கு செய்யாது தனுர்வேதத்தின் மேலாம் படியை வெளிப்படுத்தலாம். தனுர்வேதத் தையும் லலித கலைகளையும் சமரஸப் படுத்தலாம் என் பதை உணருகிறேன். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் இந்தத் திறமையை நான் பயன்படுத்துவேன்.

(நாய் ஒன்று ஆஸ்ரமத்தண்டை வந்து ஏகலைவ்யனைப் பார்த்துக் குலைக்கிறது.)

ஏகலைவ்யன்: குருநாதரின் அருளால் இதோ இப்பொழுதே எனக்கு நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது. தனுர்வேதத்தை முரட்டுத்தனமாகப் பயன்படுத்தினால் இந்த நாயைத் துன்புறுத்துவதற்கோ அல்லது மாய்த் துத் தள்ளுதற்கோ எனக்குச் சாத்தியம். ஆனால் அங் ஙனம் செய்யமாட்டேன். இந்த நாய்க்குத் தீங்கு ஒன் றும் விளைவிக்காது அதன் வாயைக் கட்டிப் போட்டுவிடு கிறேன். அதில் நான் வெற்றியடைந்தால் தனுர் வேதத் தையும் லலித கலையையும் சமரசப் படுத்தியதாகும். குருதேவரின் திருவருளை முன்னிட்டு அங்ஙனம் செய்ய முயலுகிறேன்.

(அம்பு ஒன்றை எடுத்து வில்லில் தொடுத்து எய் கின்றான். அது ஒரு கற்றை அம்பாக மாறி நாயின்

வாயில் நிறைந்திருக்கிறது. அது கடிக்கவோ, குலைக்கவோ முடியவில்லை. அத்தகைய அதிசய நிலையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட நாய் திரும்பி ஓடுகிறது.)

காட்சி 16.

(துரோணச்சாரியருடைய புதல்வனாகிய அசுவத்தாமனும் தலைமாணக்கனாகிய அர்ஜுனனும் உரையாடுகிறார்கள்.)

அசுவத்தாமன்: உல்லாசப் பிரயாணம் வருவதில் பயன்மிக உண்டு. நாம் வெறுமனே ஏட்டுக் கல்வியில் கருத்தைச் செலுத்துகிறபொழுது கூண்டுகளுள் அடைபட்டுக்கிடக்கும் குருவிகள் போன்று இருக்கின்றோம்.

அர்ஜுனன்: இத்தகைய உல்லாசப் பயணம் வருகிறபொழுது கற்ற விஷயங்களைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம்.

அசுவத்தாமன்: பிரபஞ்சமே பரமனால் படைக்கப்பட்ட அழிவற்ற வேதம் என்னும் கோட்பாடு வந்துள்ளது.

அர்ஜுனன்: அந்த வேத சொரூபமாக இந்த வனம் இலங்குகிறது. இதிலுள்ள நிகழ்ச்சிகளை நேரில் கண்டு அறிந்துகொள்ளுவதே வேத ஆராய்ச்சியாகிறது.

அசுவத்தாமன்: வேதம் என்று சொல்லப் பெறுவதும், சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவன் என்று சொல்லப் பெறுபவரும், பிரபஞ்சம் என்று பகரப்பெறுவதும் ஒன்றேயாம்.

அர்ஜுனன்: பிரபஞ்ச நடைமுறையை நேரில் பார்த்து அறிந்து கொள்ளுவதுதான் வேத அத்யயனம். வெறும்

நூலை ஓதிக்கொண்டிருப்பது கிளிப்பிள்ளை கல்வி கற்பதற்கு ஒப்பாகும்.

அசுவத்தாமன்: இங்குத் தென்படுகின்ற மரம் செடிகொடிகளாகிய ஸ்தாவர உலகம் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைச் சதா நமக்கு விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அர்ஜுனன்: கால நிலைக்கு ஏற்றபடி இடம் மாறிப் போகின்ற பறவைகளிடத்திலிருந்தும் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் பல இருக்கின்றன.

அசுவத்தாமன்: ஸ்தாவரங்கள் போன்று கல்விச் சாலைகளில் உறுதியாக இருந்து வருவதும், இடம் மாறிப்போகின்ற பறவைகள் போன்று உல்லாசப் பயணம் பண்ணிப் பலப் பல வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைச் சரியாக அறிந்து கொள்ளுவதுமே நிறை கல்வியாகும்.

அர்ஜுனன்: தோழா, அதோ பார். நம்முடைய நாய் நரமித்திரன் எதையோ கவ்விக்கொண்டு வருகிறது.

அசுவத்தாமன்: அப்படியல்ல. அதன் வாயில் ஏதோ திணிக்கப்பட்டிருப்பது போன்று தென்படுகின்றது.

அர்ஜுனன்: ஆம் குருபுத்ரா! நீ மொழிவது முற்றிலும் மெய். அதன் வாயில் ஒரு கற்றை அம்பு திணிக்கப் பட்டிருக்கிறது பார்.

அசுவத்தாமன்: அதிலும் பெரிய அதிசயம் நரமித்திரனுடைய வாய் சிறிதேனும் காயப்படாதிருக்கிறது. இது போன்ற செயலை நம் குருகுலத்தில் யாராவது செய்ய முடியுமா?

அர்ஜுனன்: முடியவே முடியாது. வியப்புக்குரிய பெரிய அதிசயமாக இது விளங்குகிறது. இந்த நாயின் துணை

யைக் கொண்டே இது யாரால் எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதைக் கண்டுபிடிப்போம்.

(இருவரும் நின்றுகொண்டு விரலை நொடிக்கிறார்கள். நாய் அவர்களுக்கு வழி காட்டிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறது.)

காட்சி 17.

(நாய் நரமித்திரன் அர்ஜுனனையும், அசுவத்தாமனையும் ஏகலைவ்யனுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வருகிறது. ஏகலைவ்யன் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றான்.)

அர்ஜுனன்: இவன் யாரோ ஒரு இளம் தபஸ்வி. இவன் ஆழ்ந்து தியானத்தில் இருக்கின்றான். இவனுடைய தியானத்தைக் கலைப்பது பொருந்தாது. என்ன செய்யலாம்.

அசுவத்தாமன்: நம் போக்கில் இறைவனுடைய திருநாமத்தைப் போற்றுவோம். எந்தத் தபஸ்வியும் அதற்கு ஆக்ஷேபம் பண்ண முடியாது.

(இருவரும் பாடுகிறார்கள்: "சங்கர சங்கர சங்கர சம்போ, சங்கர சம்போ." ஏகலைவ்யன் தியானத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இருவரையும் நமஸ்கரிக்கிறான்.)

அர்ஜுனனும் அசுவத்தாமனும் சேர்ந்து: "யுவ யோகீஸ்வரா! நமோ நம:"

ஏகலைவ்யன் : நமோ நம:

அசுவத்தாமன் : இளையோய், இதோ பார்! இந்த நாயின் பரிதாபகரமான நிலையை. இது எப்படி நிகழ்ந்தது என்று உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா? இந்த நாய்

எங்களுக்குச் சொந்தம். எங்களை அழைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறது.

ஏகலைவ்யன் : ஆம். இந்த நாயினிடத்து இருக்கின்ற இக் கட்டான நிலைக்கு நானே பொறுப்பாளி.

அர்ஜுனன் : இந்த நாய் உனக்கு ஏதேனும் தீங்கு செய்ததா?

ஏகலைவ்யன் : அது எனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லை. என்னைப் பார்த்து அது குலைத்தது. தனுர் வேதத்தை யும், லலித கலையையும் சமரஸப்படுத்த முடியுமா? என் னும் ஆராய்ச்சியில் ஓர் அம்பை மந்திரித்து அதன்மீது எய்தேன். குருதேவர் அருளால் ஓர் அம்பு ஒரு கற்றை அம்பு ஆயிற்று. நாய்க்கு ஒரு தீங்கும் செய்யாது அதன் வாயை அந்தக் கற்றை அம்பு சென்று அடைத்துவிட் டது. தனுர் வேதத்தையும் லலித கலையையும் சமரஸப் படுத்தலாம் என்னும் மகிழ்ச்சிகரமான முடிவுக்கு நான் வந்தேன். இந்த நாய் தன் போக்கில் எங்கேயோ ஓடிப்போயிற்று. இதுதான் நிகழ்ந்த விஷயம்.

அர்ஜுனன் : ஒரு கற்றை அம்பை அதன் வாயில் அதைச் சிரமப்படுத்தாது எய்தாயே! அந்த ஒரு கற்றை அம்பை மீட்டெடுக்க உனக்கு முடியுமா?

ஏகலைவ்யன் : குருதேவர் அருள் இருந்தால் அதுவும் சாத்தியம்.

அசுவத்தாமன் : எங்கள் நாயை இந்த இக்கட்டினின்று இளைஞா, நீ விடுவி பார்ப்போம்.

(ஏகலைவ்யன் கண்மூடி குரு நமஸ்காரம் பண்ணுகின் றான். பிறகு ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு ஓர் அம்பு எய்கிறான். நாய் நரமித்திரன் விடுதலையடைகிறது.

அர்ஜுனனும் அசுவத்தாமனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து வியப்படைகிறார்கள்.)

அர்ஜுனன் : குரு கிருபையிருந்தால் அதுவும் சாத்தியம் என்றாயே உன் குரு யார்?

ஏகலைவ்யன் : எனக்குத் திறமையையும் ஞானத்தையும் நல்குபவர் துரோணாச்சாரியர்.

அர்ஜுனன் : எனக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் இவன் யார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?

ஏகலைவ்யன் : இவன் யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. இவனை நான் முன்பு பார்த்தது கிடையாது.

அர்ஜுனன்: என்னை நீ முன்பு எங்கேயாவது பார்த்திருக்கின்றாயா?

ஏகலைவ்யன்: பார்த்ததாக ஞாபகம் இல்லை. நீ யார் என்பதுவும் எனக்குத் தெரியாது.

அர்ஜுனன்: இவன் துரோணாச்சாரியரின் புதல்வன் அசுவத்தாமன். என் பெயர் அர்ஜுனன். துரோணாச்சாரியருடைய சிஷ்யர்களுள் நான் ஒருவன். நாங்கள் இருவரும் பெரும்பாலும் ஆச்சாரியருடனேயே வாழ்ந்து வருகிறோம். இளைஞா, நீ எங்களை எப்படி அறிந்து கொள்ளாதவனாக இருக்கின்றாயோ அதே பாங்கில் நாங்களும் உன்னை அறிந்துகொள்ளாதவர்களாக இருக்கின்றோம். உன்னை எப்பொழுதாவது ஆச்சாரியருடைய சந்நிதானத்தில் வைத்து நாங்கள் பார்த்தது கிடையாது. அப்படியிருந்தும் நீ அவருடைய சிஷ்யன் என்கின்றாய். இந்த மர்மம் எங்களுக்கு விளங்கவில்லை.

ஏகலைவ்யன்: சிஷ்யர்களாகிய நீங்கள் ஒரு பெரும் கூட்ட மாக ஆச்சாரியரோடு வாழ்ந்து வருகிறீர்கள். அந்த வாய்ப்பு எனக்கு இல்லை. ஆயினும் தன்னந்தனியனு கிய எனக்குத் தன்னந்தனியராகவே அவர் வந்து பாடம் புகட்டுகிருர். இந்த மர்மத்தை வேறு யாரும் அறிந்தது கிடையாது.

அசுவத்தாமன்: அர்ஜுனு! மர்மம் என்ருல் இது தான் மர்மம். இவனேடு நாம் மேற்கொண்டு உரையாடு வதில் பயனில்லை. நேரே அப்பாவிடம் நாம் செல் வோம். தனுர்வித்தையில் ஏதேதோ ரகசியங்களை எனக்குப் புகட்டியிருப்பதாக அவர் சொல்லுகிருர். இன்னும் ஏதேதோ அற்புதமான ரகசியங்களை உனக் குப் புகட்டியிருப்பதாகவும் அவர் இயம்புகிருர். இந்த ரகசியங்களை எல்லாம் தூக்கி அடிக்கிறது இந்த இளை ஞன் கற்றிருக்கிற இரகசியம். ஏன் இப்படியெல்லாம் ஏதேதோ அரிய பெரிய விஷயங்களை ஒருவனேடு ஒருவ னைச் சம்பந்தப்படுத்தாது அவர் புகட்டி வருகிருர் என் பது நமக்கு விளங்கவில்லை. நேராக அவரிடமே சென்று இந்த நுட்பத்தை உடைத்துப் பேசுவோம்.

அர்ஜுனன்: தவ வலிவு பெற்றுள்ள இளைஞா, உனக்கு வந்தனம். கூடுமானுல் நாம் மறுபடியும் சந்திப்போம். இப்பொழுது சென்று வருகிருேம். (இருவரும் போகி ருர்கள்.)

(அசுவத்தாமனும் அர்ஜுனனும் துரோணுச்சாரியரை வந்து சந்திக்கிருர்கள்)

அர்ஜுனன்: குருதேவா! நாங்கள் இருவரும் ஒரு போக்கில் மனம் குழம்பித் தங்களிடம் வந்துள்ளோம்.

எங்கள் ஐயத்தைத் தங்கு தடையின்றித் தங்களிடம் தெரிவிக்கலாமா!

துரோணாச்சாரியர்: அதற்கு ஆட்சேபம் யாது உளது? தந்தையுடன் தாராளமாகப் பேசுவதற்கு நிகராக ஆச்சாரியரோடும் பேசுவதற்கு உங்களுக்கு எல்லாவிதமான உரிமைகளும் உண்டு. வேண்டியவாறு விஷயங்களை வினவலாம்.

அர்ஜுனன்: மைந்தனாகிய இந்த அசுவத்தாமனுக்கும் புகட்டியிராத தனுர்வேத ரகசியங்கள் சிலவற்றை எனக்குப் புகட்டியிருக்கிறீர்கள். அதே விதத்தில் எனக்குப் புகட்டியிராத வேறு சில விஷயங்களை மைந்தன் அசுவத்தாமாவுக்குப் புகட்டியிருக்கிறீர்கள். இப்படிச் செய்ததில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. எங்கள் யாருக்குமே தெரியாத அந்தரங்க சிஷ்யன் ஒருவனைத் தாங்கள் பேணி வருகிறீர்கள். அன்னவனுக்குத் தாங்கள் புகட்டியருளியுள்ள தனுர்வேத மகிமை அற்புதமானது. இந்த விதத்தில் ஒரு சிஷ்யனுக்குத் தெரியாது மற்றொரு சிஷ்யனுக்கு அற்புதமான கலை ரகசியங்கள் சிலவற்றைப் புகட்டி வைப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? கிருபை கூர்ந்து இந்த முரண்பாட்டின் உட்கருத்தை எங்களுக்கு விளக்கியருள்வீர்களாக!

துரோணாச்சாரியர்: அர்ஜுனா, இப்பொழுது நீ கிளப்பியுள்ள கேள்வி யாது என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. மைந்தன் என்கின்ற முறையில் தனுர்வேத மகிமைகள் சிலவற்றை அசுவத்தாமனுக்கு மட்டும் புகட்டியிருக்கிறேன் என்பது உண்மை. உன்னுடைய திறமையை முன்னிட்டுத் தனுர்வேத வல்லமைகள் வேறு சிலவற்றை

உனக்கு மட்டும் புகட்டியிருக்கிறேன் என்பதுவும் உண்மை. உனக்குப் புகட்டியிருப்பது உன்னுடைய திறமையையும் எதிர்காலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் அவனுடைய பெரிய திட்டத்துக்கு நீ கருவியாக இருக்கப் போகிறுய் என்பதையும் முன்னிட்டேயாம். நீங்கள் இருவர் நீங்கலாக ஏனைய எல்லார்க்கும் நான் புகட்டி வருவது ஒரேபாங்கில்தான் அமைந்திருக்கிறது.

அர்ஜுனன்: ஆச்சாரிய தேவா! சிறிது நேரத்துக்கு முன்புதான் தங்களுடைய அற்புதமான சிஷ்யன் ஒருவனை நாங்கள் நேரில் சந்தித்தோம். அவனுக்காகவென்று நீங்கள் தனியாகப் பாடம் புகட்டி வருகிறீர்கள் என்று அவன் தெரிவித்துள்ளான். மேற்கொண்டு அதை நீங்கள் மறைக்க முடியாது. இந்தப் போக்கில் உங்களுடைய கலைத்திறனைப் பரப்பி வருவதின் மர்மம்தான் எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. அதைத் தெளிவுறுத்தும்படி விண்ணப்பிக்கின்றோம்.

துரோணாச்சாரியர்: அர்ஜுனு, நீ பகருவது எனக்கு விளங்கவில்லை. நீ குறிப்பிடுகிற மாணக்கன் யார்? அவன் எங்கே இருக்கிறுன்? சந்தேகம் ஏதாவது இருந்தால் அவனைச் சந்தித்த பிறகு அதைத் தெளிவுபடுத்தலாம்.

அர்ஜுனன்: இந்த வனத்துக்குள் அண்மையில் இளைஞன் ஒருவன் ஆஸ்ரமம் ஒன்று தனக்கு அமைத்துக்கொண்டு தனுர் வேதப்பயிற்சி அடைந்து வருகின்றுன். அவன் பெற்றுள்ள திறமைகளெல்லாம் தங்களிடத்திருந்து வந்ததாகக் கூறுகிறுன். இதோ பாருங்கள். நரமித்திரன் என்னும் இந்த நாய் அவனுடைய ஆஸ்ரமத்தண்டை சென்றது. வேற்றுளுகிய அவனைப் பார்த்து

இது குலைத்தது. நாய்க்குத் தீங்கு செய்யாது இதன் மீது அம்பு ஒன்றை அவன் எய்தான். இதற்குத் தீங்கு செய்யாது அந்த ஓர் அம்பு ஒரு கற்றை அம்பாக வடிவெடுத்து இதன் வாயை அடைத்துக்கொண்டது. அந்த விபரீத நிலையில் இது எங்களிடம் ஓடி வந்தது. இதைப் பின்தொடர்ந்து போய் அந்த ஆஸ்ரமத்தைக் கண்டு பிடித்தோம். அங்கு வசித்து வரும் இளைஞனோடு உரையாடினோம். மற்றோர் அம்பு எய்து நாயின் வாயிலிருந்த அம்புக் கற்றையை அவன் அகற்றி வைத்தான். இத்தகைய தனுர்வேத ரகசியம் ஒன்றும் எங்களுக்குத் தெரியாது. இதை யாரிடம் கற்றுக்கொண்டாய் என்று கேட்டோம். தங்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதாக அவன் கூறுகின்றான். இதுதான் வியப்புகளுள் பெரிய வியப்பாக இருக்கிறது.

துரோணாச்சாரியர் : வாருங்கள். இப்பொழுதே அந்த இளைஞனைச் சென்று சந்திப்போம். சந்தித்து உண்மையை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளுவோம்.

(போகிறார்கள்.)

காட்சி 18.

துரோணர், அர்ஜுனன், அசுவத்தாமன் ஆகியவர்கள் ஏகலைவ்யனுடைய ஆஸ்ரமத்தினுள் பிரவேசிக்கிறார்கள். அவன் குருவை வரவேற்கிறான்.

ஏகலைவ்யன்: குருவே போற்றி! இறைவா போற்றி! அண்ணலே போற்றி! தேவா, தாங்கள் திருமேனி தாங்கி இந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு இப்பொழுது எழுந்தருளியிருப்பதால் அடியேன் கிருதார்த்தனாயுள்ளேன். நான்

பூண்டுள்ள இலட்சியம் இப்பொழுது பூர்த்தியாகிறது. சற்குருவே போற்றி, பரமகுருவே போற்றி. அடியேனை ஆட்கொண்டுள்ள அண்ணலே போற்றி.

துரோணச்சாரியர்: இளைஞா! நீ யார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் தங்களை ஹஸ்தினபுரத்தில் வந்து தரிசித்தேன். என் பெயர் ஏகலைவ்யன். என் தந்தையின் பெயர் வீர வர்மன். இப்பக்கங்களிலுள்ள வேடர்களுக்கு என் தந்தை வேந்தனாக இலங்குகின்றார். என்னைச் சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தங்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினேன். என் பிறப்பையும் தந்தையின் தொழிலையும் முன்னிட்டு என்னைச் சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தீர்கள். அதனால் நான் மனத்தளர்ச்சி அடையவில்லை. என் போக்கில் தங்களைக் குருவாக வைத்துக்கொள்ளுதலில் ஆட்சேபம் உள்ளதா என்று தங்களைக் கேட்டேன். அதற்கு யாருமே ஆட்சேபம் செய்யமாட்டார்கள் என்று தாங்கள் பகர்ந்துள்ளீர்கள். அந்த அனுமதி எனக்குப் போதுமானதாயிற்று. அதன் விளைவாக நான் அனைத்தையும் அடையப்பெற்றவனாக இருக்கிறேன். தங்கள் அருளால் நான் விரும்பியுள்ள தனுர்வேத ஞானம் முழுவதும் அடையப்பெற்றவனாக இருக்கிறேன்.

சற்குருவே நம: பரகுருவே நம:

துரோணச்சாரியர்: இப்பொழுதுதான் உன்னைப்பற்றிய ஞாபகம் எமக்கு வருகிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நீ ஹஸ்தினபுரத்திற்கு வந்து நம் சிஷ்யனாக விரும்பினாய். ஆனால் தக்க காரணங்களைக்கொண்டு உன்னைச்

சிஷ்யனுக ஏற்க மறுத்துவிட்டோம். பிறகு நீ இது பரியந்தம் என்ன செய்துள்ளாய்?

ஏகலைவ்யன்: குருதேவா, தாங்கள் என்னை ஏற்க மறுத்து விட்டதை முன்னிட்டுத் தங்களுடைய சிஷ்யனுக வேண்டும் என்னும் விருப்பம் என்னை விட்டு அகலவில்லை. அது வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கிறது. இந்த ஆஸ்ரமத்தில் துவக்கத்தில் தங்களுடைய விக்ரஹம் ஒன்று அமைத்து அதன் வாயிலாகத் தங்களுக்கு பாஹிய பூஜை பண்ணி வந்தேன். நாள் ஏற ஏற அது மானஸ பூஜையாக மாறிற்று. அல்லும் பகலும் தங்களுடைய பூஜையைத் தவிர வேறு எதையும் நான் அறிந்தவனல்லன். கனவிலும் நனவிலும் தாங்கள் சதா தனுர்வித்தைபுகட்டி வருகிறீர்கள்.ஹஸ்தினபுரத்தில் இருந்திருந்தால் பலர்க்கிடையில் நானும் ஒரு சிஷ்யனுக இருந்திருப்பேன். ஆனல் ஈண்டு அல்லும் பகலும் தாங்கள் எனக்காகவென்றே அலாதியாகப் பயிற்சி கொடுத்து வருகிறீர்கள். தனுர்வேதத்தின் மர்மங்களெல்லாம் படலம் படலமாகத் தங்கள் அருளால் என் உள்ளத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தங்கள் அருளால் இனி எனக்குக் குறையொன்றுமில்லை. யாண்டும் கலையின் நிறைவிலேயே நான் இன்புற்று இருக்கிறேன்.

துரோணச்சாரியர்: அப்படியானல் எனக்குக் குரு தக்ஷிணையாக எதைத் தருகிருய்?

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ, நான் பாக்கியவான். தாங்கள் தாமாகவே குரு தட்சிணையைப் பற்றிப் பேச்சைக் கிளப்பியதால் நான் கிருதார்த்தனுயிருக்கிறேன். என்னைச் சிஷ்யனுக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பது பட்டவர்த்தனமாக வெளியாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு இது போதும். எனக்குக் குறை ஒன்றுமில்லை. இந்த ஜன்மத்தில் நான் அடைய வேண்டியதை அடைந்தாயிற்று. குரு தட்க்ஷிணையாக எதைத் தருகிறாய் என்று கேட்டுள்ளீர்கள். அப்படிக் கேட்டது போதாது. என் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தங்களுக்கே ஒப்படைக்கின்றேன். யான் எனது என்பன இனி ஒன்றும் என்னிடத்து மிச்சமில்லை. பூரண ஆஹுதியாக என்னையும் என்னிடத்துள்ள யாவையும் தங்களுக்கு உரியனவாக்குகிறேன்.

துரோணாச்சாரியர்: குருபக்தியில் நீ உச்ச நிலையில் இருக்கின்றாய். உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. நான் வேண்டுவது மிகச் சிறியது. உன் வலக்கையின் கட்டை விரலை அம்பால் துண்டித்துக் குருதக்ஷிணையாக என் முன் வைக்க முடியுமானால் அந்த ஒரு செயலைச் செய். அதுவே எனக்குப் போதுமானது.

ஏகலைவ்யன்: குருவே நம: ஸத் குருவே நம: பரம குருவே நம: இவ்வளவுதானா! இதில் சிரமம் யாது உளது? தங்கள் அருளால் வாய்த்த வில் வித்தையின் சிறப்பை இதோ பாருங்கள்.

(அம்பு ஒன்றை எடுத்து வானத்தில் எய்தான். அது சுழன்று வந்து எந்தக் கட்டைவிரலின் வல்லமையால் வெளிக்கிளம்பிற்றோ அதே கட்டைவிரலைத் துண்டித்துத் தள்ளியது.)

ஏகலைவ்யன்: பிரபோ! தாங்கள் வேண்டுகிற கட்டை விரல் இப்பொழுது அருவருப்புக்குரிய மாமிசத் துண்டாக மாறிவிட்டது. இது போதாது. என் உயிரைக் கேளுங்கள். அதைத் தங்கள் திருவடியில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அர்ஜுனன்: ஆச்சாரியரே, இது அடாத செயல்! இதை நான் ஒருபொழுதும் ஆமோதியேன். கலையின் வல்ல

மையைத் தாங்கள் முன்னணியில் வைக்கவில்லை. பிறப்பை முன்னிட்டு வந்துள்ள கீழ்த்தரம் எனப்படுவதுதான் உங்கள் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. சான்றோருக்கு இது அழகன்று. கீழ்ப்பிறப்பை அலட்சியப்படுத்தும் பாங்கில் மேலாம் கலையைப் பாழ்படுத்தினீர்கள். கட்டைவிரலைக் கேட்பதின் வாயிலாக ஏகலைவ்யன் கலையைப் பாழாக்கினீர்கள். இதுவா குரு கிருபை!

துரோணர்: அர்ஜுனா, அவசரப்படாதே. ஏகலைவ்யனுடைய குருபக்தி உங்கள் எல்லாருடைய குருபக்தியை விட மேலானது என்பதையறிந்து நான் பரமானந்தம் அடைகிறேன். குருபக்தி குருவின் ஆதரிப்பை விட மேலானது என்பதை ஏகலைவ்யன் வெளிப்படுத்தி உள்ளான். இவனுடைய ஒப்பற்ற கலைத்திறமை கண்ணபிரானுடைய போர்த்திட்டத்தில் இடம்பெற மாட்டாது. அதை அறிந்தே கட்டை விரலை வாங்குவதின் வாயிலாக அவனுடைய கலையைக் கலைத்துவிட்டேன். உயிரையே கொடுக்கத் துடித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்குக் கட்டை விரல் எம்மாத்திரம்! ஏகலைவ்யனுடைய குருபக்தியை உலகுக்குப் பிரகடனம் செய்தல் பொருட்டே இச் செயலில் நான் ஈடுபட்டுள்ளேன். குருபக்திக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஏகலைவ்யன் உலகில் என்றென்றும் புகழ் உடலில் வாழ்ந்திருப்பான். இது ஒப்பற்ற பேறு ஆகும். (எல்லாரும்) வாழ்க ஏகலைவ்யன்! ஓங்குக குருபக்தி!

(மூன்று தடவை) (முற்றும்)

சுவாமி சித்பவானந்தர் அவர்கள் இயற்றிய

சிறிய நூல்கள்

தினசரி தியானம்	ரூ.	5-00
மாணவருக்கு ஒரு சொல்	—	4-50
சகோதரி நிவேதிதை	—	3-75
சுவாமி விவேகானந்தர்	—	3-50
ஸ்ரீ சாரதாதேவியார் சரிதம்	—	3-00
எதிர்கால இந்தியா	—	3-00
தேவரகசியம் (முதலிய கதைகள்)	—	3-00
அறம் வளர்த்த நம்பி	—	2-50
சந்நியாசி	—	2-50
நன்மக்களைப் பெறுதல்	—	1-75
காயத்ரீ	—	1-50
மலைவளர் காதலி	—	1-50
மாணுக்கன்	—	1-25
செத்தவர்கள் நம்மோடு பேசுகிறார்களா ?	—	1-25
சைவன் யார் ?	—	1-25
ஆலய வழிபாடு	—	1-25
ஆத்ம சக்தி	—	1-25
மனிதனது நிஜசொரூபம்	—	1-25
சிவதத்துவம்	—	1-25
இந்துமதமும் கிறிஸ்துவமதமும்	—	1-00
நோய்க்கு இடம் கொடேல்	—	1-00
நன்னெறிகளும் அருள் வாக்குகளும்	ரூ.	0-80

தபோவனத் தொடர் 100

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்
திருப்பராய்த்துறை-639 115
திருச்சி ஜில்லா.

விலை ரூ. 2-50